Enternasyonalist Proleter

Enternasyonal Komünist Partisi

No: 4 - EYLÜL 1983

FİYATI: 1 DM/ 3 FF/ 1 FS/ 50 TL

DÜNYADA BİR HEYULA KOL GEZİYOR: KOMÜNİZM HEYULASI !

TÜRKİYE'DE BURJUVA DİKTATÖRLÜĞE KARŞI, DEVRİMCİ PROLETARYANIN YENİ SAVAŞ NARASI, «TEKRAR GELECEGİZ VE YENECEĞİZ !» OLACAKTIR.

Bizim Partimizi ne belirler: Marx'tan Lenine, Komünist Enternasyonalın ve İtalya komünist partisinin kuruluşuna (Livorno 1921) kadar politik devamlılığın iddiası; Enternasyonalın bozulmasına karşı, »bir ülkede Sosyalizm« teorisine karşı, Stalinist karşıdevrime karşı Komünist Solun mücadelesi; Halk-Cephesinin ve Faşizme karşı burjuva direnmenin reddi; kişiye bağlı ve parlamenter her politikaya karşı, işçi sınıfı ile bağ içinde devrimci teorinin ve örgütün zorlu tekrar kurulması.

Enternasyonalist Proleter yeniden çıkarken...

Enternasyonalist Proleter, bir yıldan bu yana yayınına ara vermiştir. Bunun asıl sebebi, Eylül-Ekim 82'de partimizde ortaya çıkan ayrılık ve bölünmelerdir. Bölünmeye fırsat veren konu, 82 yazında, Orta-Doğu'daki siyonist saldırıdır... Emperyalistlerin ve siyonistlerin Filistin Kurtuluş Örgütü'ne karşı giriştikleri saldırı sırasında, bazı yoldaşlarımızın politik açıdan hiç bir şekilde proleter komünist temellere dayanmayan, eleştirisiz bir destek vermeğe girişmeleridir. Gerçekte böylesi bir davranış, filistinli yığınların mücadelesine gösterilmesi gereken dayanışmayı, bu yığınların mücadelesini, komünist devrim açısından, en tutarsız şekilde yöneten F.K.Ö.'ye yönelik bir dayanışma ile karıştırmaktır. Bilindiği üzre, F.K.Ö. yönetimi, siyonizme karşı mücadelede, emperyalist ve gerici arap devletleriyle uzlaşma çabasındaydı, ve halen de bu tutum içinde. Yine bilindiği gibi, F.K.Ö. çeşitli fraksiyonlardan oluşmaktadır. Yönetimin tutumunun sonucu olarak, bu fraksiyonlar, Mayıs-83'te şiddet uygulamalarına kadar varan bir iç mücadeleye giriştiler. Bütün bu gelişmeler, bu yoldaşların tutumunun, yani kuyrukçuluklarının yanlışlığını ortaya koymağa yeter. F.K.Ö.'ye nazaran radikal sözler arkasında gizlenseler bile, gerçekte, pasif bir kuyrukçuluğa yönelmişlerdir. Çünkü zihniyetleri, eleştirisiz, 'nerede hareket, orada bereket' anlayışı idi.

Böylesi bir davranış, aynı zamanda, proleter temellerdeki açık ve kesin anti emperyalist bir dayanışmanın da nesnel engeliydi. Ayrıca, filistinli yığınların içinde F.K.Ö. yönetimine karşı gelişebilecek proleter komünist bir hareketin çekirdeğine katkıda bulunabilmemizi, daha baştan engellemekti.

Bu bölünmeler sonucunda, partimizin Fedaral Almanya'daki seksiyonunun üyelerinin çoğu, Fransa'da Cezayir'e yönelik El-Umami seksiyonu ve de yine Fransa'daki bazı seksiyonlarımız partimizden ayrıldılar.

Partimizin maruz kaldığı bu darbe, öncelikle ve asıl olarak, Avrupa'daki sınıf mücadelesinin geri ve zayıf olmasına bağlıdır. Ekonomik bunalıma rağmen, Batı'daki sınıf mücadelesinin bu zayıflığı, komünist ilkelerin yaşama geçirilmesini - kuyrukçuluk yapmaksızın - güçleştirmektedir. Geniş bir kitle hareketinin gelişmemesinden dolayı, paniğe kapılan bu arkadaşlar, ileri ve öncü unsurların geliştirdikleri her türlü eylemi eleştirisiz bir tarzda destekleme eğilimine kapıldılar. Giderek komünist görüşlerini bu eylemcilere aktaracaklarına, sözümona öncü bir partinin bu unsurlardan oluşacağını iddia ederek, bu konuda, bu unsurlara karşı, yine eleştirel olmayan bir tutum takındılar. Anti-leninist bir görüşle, partinin yığın eylemlerinden kendiliğinden çıkacağını savunurlarken, zamanla, yığın eylemi içinde eridiler, kayboldular. Daha yukarıda da söylediğimiz gibi, mücadeleci ve radikal nutuklarının ardın da pasif kuyrukçuluk anlayışları yatıyordu. Bu yıkıcı ve tasfiyeci görüşlere karşı Lenin'in şu sözlerini hatırlatmakta yarar var :

> Sosyal-Demokrasi, işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmin bir bileşimidir. Görevi, işçi sınıfı hareketine ayrı ayrı aşamalarında pasif bir şekilde hizmet etmek değil, aksine bir bütün olarak hareketin çıkarlarını temsil etmek, bu harekete en temel hedefini ve politik görevlerini göstermek ve onun politik ve ideolojik bağımsızlığını korumaktır. İşçi sınıfı hareketi, Sosyal-Demokrasi'den tecrit edildiği takdirde küçülecek ve kaçınılmaz bir şekilde burjuvalaşacaktır. Sadece ekonomik mücadeleyi yürütürse, işçi sınıfı politik bağımsızlığını yitirerek diğer partilerin kuyruğu haline gelir ve büyük ülkeye ihanet eder; **«İşçi sınıflarının kurtuluşu, işçi sınıflarının kendileri tarafından kazanılmalıdır»** (4) Her ülkede, işçi sınıfı hareketinin sosyalizmden ayrı olarak var olduğu, her birinin kendi yolunda gittiği bir dönem vardır; ve her ülkede bu ayrılık hem sosyalizmi ve hem de işçi sınıfı hareketini zayıflatmıştır. Bütün ülkelerde, ancak, sosyalizm ve işçi sınıfı hareketinin birleşmesi, her ikisi için de sağlam bir temel yaratmıştır. Fakat sosyalizm ve işçi sınıfı hareketinin bu gelişimi, her ülkede, egemen yer ve zaman koşullarına uygun olarak birbirine benzemeyen işçi sınıfı hareketinin birleştirilmesi zorunluluğu, çok önce teorik olarak ortaya atıldı, fakat ancak bugün pratiğe aktarılmaktadır. Bu çok çetin bir süreçtir, bu nedenle, bu sürecin beraberinde kararsızlıkların ve kuşkuların da gelmesinde şaşılacak bir şey yoktur.

Türkiye'ye ve Avrupa'daki göçmenlere yönelik politik görevlerimiz, Lenin'in çizdiği bu çerçeve içerisinde yer almalıdır. Burada birinci görev, komünizmin ilkesel ve programatik çizgilerini tekrar ortaya koyarak, bunların, 'somut şartların somut tahlili'nde gittikçe geniş çevrelere yayılmasını temin etmektir.

Bu ilk görevin yerine getirilmesiyle beraber, ikinci görevimiz, Türkiye'li işçi yığınlarla sağlam bağlar kurmak üzere, bir devrimci eylem partisi oluşturmaktır - ki bu parti, örgütsel olarak, enternasyonal bir partinin Türkiye'ye yönelik seksiyonu olacaktır.

Üçüncü görevimiz, bu devrimci eylem partimizin, dışımızda oluşan, ama henüz tam bir komünist çizgide bulunmayan öncü ve devrimci çevrelerin birleştirici merkezi olmasını sağlamak. Böylece de, Türkiye'ye yönelik gerçek bir komünist ve öncü parti oluşturmak. Yani işçi sınıfının ve yoksul yığınların ileri ve mücadeleci unsurlarını gerçekten de birleştirmiş bir parti oluşturmak.

İşte, Lenin'in de ifade ettiği gibi, işçi sınıfı mücadelesini tek bir proleter devrimci parti mücadelesine dönüştüren yolun, aşamaları bunlardır. Bu partileşme süreci ne kadar uzun olursa olsun, bu yolu sonuna kadar katetmeğe kararlıyız.

SON ON YILIN BİLANÇOSU VE PERSPEKTİFLERİ ÜZERİNE BAZI GÖRÜŞLER...

12 Eylül 1980'den bu yana, Türkiye siyasal yaşamının, özellikle işçi sınıfını ilgilendiren kesimlerinin, son on yıllık geçmişinin halâ sıhhatli ve köklü bir eleştirisi yapılmış değil. Dergimiz, bu konudaki yetersiz tartışmalara katkısı olacağı düşüncesiyle, aşağıda bulacağınız iki yazıyı yayınlamağa karar verdi. Elbette ki, yazılardaki fikirlere tümüyle katıldığımız söylenemez. Ama herşeye rağmen, yazıların tartışmalara canlılık kazandıracağını umuyoruz.

Sözkonusu yazılardan ilki, bugün Avrupa'da bulunan bir arkadaş tarafından kaleme alınmıştır. İkincisi Türkiye'den gelen bir mektubun ilgili bölümleridir. (Mektup dergimize değil, bir başka arkadaşa gelmiştir.)

İnanıyoruz ki, bu yazılarda şöyle bir ele alınan, ya da hiç alınmamış sorunlar, ilgili çevrelerce tartışılacak ve yararlı olacaktır.

Türkiye İşçi Sınıfının Komünist Devrimci Bağımsızlığı Üzerine...

Bugün, Türkiye ilerici hareketinin durumu herkesin malûmudur. Başta işçi sınıfının, ve bu cümleden olmak üzere, insanlığın kurtuluşu için sürdürülen mücadelede eksik ve yanlış olan bir şeyler var. Bu, tartışılmaz bir gerçek. Bu konuda hemen herkes hemfikir.

Öte yandan, bu eksiklik ve yanlışlıkların neler olduğu, ve nasıl düzeltilip, giderileceği konusunda da yorumlar muhtelif. Burada ilk göze çarpan durum, herkesin eski anlayış ve perspektiflerini sürdürdükleri (çünkü, ne kendi mücadelelerinin, ve ne de işçi sınıfının mücadelesinin köklü bir bilançosunu yapmadılar, yapamazdılar), ve de sözkonusu problemleri sahip oldukları perspektif doğrultusunda çözmeğe çalıştıklarıdır. Bu da, teori ve pratikte müthiş bir hengâmeye yolaçmakta.

Bu hayhuy içinde, devrimci marksizmin ilkelerini araştıran, ortaya koyan ve onlara kesin bir inanç besleyenler ne yapmalılar ?

Bu soruya hemen bir cevap vermeden, kanaâtimizce önce şu iki soruyu cevaplamak gerekiyor : 1- Dünyayı değiştirmek ne demektir ? 2- Devrimci sınıfın sözcüsü olmak ne demektir ? Geçmişte ve bugün bunu başaramayanlar, neden başaramadılar ve muhtemel akîbetleri nedir ?

Son iki soru, çok kapsamlı bir teorik çalışma görevini önümüze koymakla beraber, biz, bu soruları ana hatlarıyla ele almağa çalışacağız.

Bugün bütün dünyada ve Türkiye'de, sermaye ve ücretli-emek temel ilişkisinden doğan kapitalist ilişkiler, nüfusun büyük çoğunluğunun cehaleti pahasına mutlu bir azınlığın varlığını öngörmekte ve de, insanlığı sonu belirsiz maceralara, çöküntüye, kokuşmuşluğa sürüklemektedir.

Bu, elbette ki, yalnızca toplumsal-iktisadî kanunların kendiliğinden işleyişinin, ilerleyişinin sonucu değildir. Bir yandan, mutlu azınlık, çıkarlarını korumak için akla gelebilecek her türlü araca başvurmakta... Öncelikle, örgütlü zorbalık olan devletin ordu, polis, hapishane vs. gibi organlarıyla sömürülenleri tehdit etmekte, çıkarlarına zarar vermelerini engellemekte. İçinde bulundukları koşulların sonucu olarak cehaletleri, ve yer yer sefaletleri ve de örgütsüzlükleri yüzünden, içinde bulundukları durumdan kurtulamayan sömürülenler, bu durumu 'iyi' bilen ve 'iyi' değerlendiren burjuvazi tarafından, basın-yayın ve eğitim-öğretem araçlarıyla daha da çok cehalete ve sefalete itilmekte. Öte yandan, yer yer içinde bulunduğu koşullara isyan eden (grev, boykot ve hattâ ayaklanmalarla) sömürülenler yığını, asla kendiliklerinden çıkış yolunu bulamamakta, ve bu yüzden de, üstüste yenilgiye uğramakta. Her yenilgiden sonra da, içinde bulunduğu koşullara kölece boyuneymeğe devam etmekte - yeni bir mücadeleye kadar. Bütün bunlara dinlerin etkisini, savaşları, emekçiler arasındaki rekabeti, ilerici geçinenlerin ahmaklıklarını vs. eklersek, önümüze koskocaman ve kapkara bir facia tablosu çıkmakta.

Türkiye işçi sınıfının komünist devrimci bağımsızlığı üzerine

Burada umutsuzluğa düşmemizi engelleyen belli başlı iki olgu var...Yoksulların, sömürülenlerin asla sönmeyen mücadeleleri ; ve insanlığın - kapitalist ilişkiler çerçevesinde - yarattığı üretim imkânları. Öznel olan birincisini ikincisinin **muharriki** olarak şimdilik bir yana bırakırsak, ikincisi, gerçekten de, bilgili, çalışkan, alçakgönüllü, sade ve özgür bireyler kuşağının sonsuz örgütlenme imkân, alışkanlık ve yetenekleri içinde insanlığı yüceltebileceklerine olan inancımızı, umudumuzu pekiştirmekte Zira sözkonusu üretim imkânları, bir başka ifadeyle, üretim araçlarının bugünkü gelişmişlik düzeyi ve gelişme temposu, idealimizin gerçekleşmesi için gerekli maddi imkânları, bize, daha şimdiden yeterince, ve hattâ 'fazlasıyla' sağlamaktadır.

Ne var ki, bugün, burjuva sınıf ve onun yığınlardan tamamen kopmuş, dahası yığınlara karşı olan devleti, insanların pekçoğunun bu imkânlardan yararlanmasını engellemekte (ve yığınlar devleti elege çirmedikçe, yani kaderlerini ellerine almadıkça, bu da asla mümkün olmayacaktır). Toplumu yönetmekte iyice acizleşmiş bugünkü devlet, mutlu azınlığın çıkarlarını temel aldığı için ekonomik bir anarşiye yolaçmakta ve bütün çabasına rağmen bunun önünü alamamakta. Öte yandan, bu gerçeği kabul etmeğe de yanaşmamaktalar.

Öyleyse çözüm nerede ?

Daha <u>1878</u>'de, Engels, şunları söylüyordu :

" Bu çözüm, ancak, modern üretici güçlerin toplumsal niteliğinin <u>gerçekten</u> kabul edilmesine, bunun sonucu, üretim, temellük ve değişim biçiminin, üretim araçlarının toplumsal niteliği ile uyum durumuna getirilmesine dayanabilir.Ve bu da, ancak, toplum, <u>kendi yönetiminden başka her yönetim için</u> çok büyük bir duruma gelmiş bulunan üretici güçlere <u>açıkça ve içtenlikle</u> elkoyduğu zaman olabilir... " (Anti-Dühring, Sol Yayınları, s. 44I, a.b.ç.)

İşte bu en genel görünüm içinde (ki Türkiye de bunun bir parçasıdır, kendine has özellikleri olsa da), dünyayı değiştirmenin ne demek olduğu kendiliğinden ortaya çıkmakta... Üretici sınıf ve diğer yoksul tabakalar artık şunu kavramalıdırlar : 'kendi yönetimlerinden başka her yönetim için çok büyük bir duruma gelmiş bulunan üretici güçlere açıkça ve içtenlikle' elkoymaları gerekiyor. <u>Bunu yapabilmeleri için de, durmadan bilgilerini genişletmeleri gerekmektedir.</u> İşte tam da bu noktada, görev, <u>komünistlere ve onların partisine düşmektedir...</u> Yığınlara olup bitenleri etraflıca anlatmak, her türlü çağdışı ve ahmakça düşüncelere karşı onları uyarmak <u>en temel görevleri ve hattâ varlık nedenleridir.</u> (Varsaydığımız partinin, bir yığın partisi olduğunu düşünürsek, elbette ki, onun başka görevleri ve özellikleri de olacaktır.) Bunu da başarabilmelerinin tek yolu, günlük yaşam ve mücadelelerinde onlarla kaynaşmayı bilmek, davamızdan kupkuru bir doğma yaratmaksızın, onu maddi bir güç haline getirmeyi öğrenmektir. Ve bu amaçla, onların örgütlenmelerine yardımcı ve önder olmayı öğrenmek (öyle ki, bu örgütler, esas olarak, yığınların kendi eseri olmalıdır. Bu konuda, eski sekter tutumlar terkedilmelidir.). Geri kalan, günlük mücadelenin ve günlük politikanın işidir.

Burada, 'dünyayı değiştirmek, önce kendini değiştirmekten başlar' gibisinden - den kısmen doğru, lâkin anlamı yitirilecek kadar çok yinelenmiş, bıktırıcı yavan sözlerden vazgeçip, yukarıda ortaya koyduğumuz görevleri yerine getirme işine girişmeliyiz. Açıktır ki, bu görevin gönüllüleri, bilimsel olmak ve gerçekliği yansıtmak zorundadırlar.

Bütün bunlara karşın, bugüne kadar Türkiye'de neler yapıldı ? Ve halâ da yapılmakta ?

<u>Yoğun bir popülizm bütün bir 'ileri ci' hareketin politik niteliğini karakterize etmekte.</u> Hemen çoğu, Türkiye gerçekliğine aykırı olarak, 'demokratik devrim'den sözetmekte. 'Komprador-patron-ağa devleti' avazeleriyle kafa şişirmekte Hemen her grup kendini 'komünist' örgüt veya 'parti' olarak ilan etmesine karşın I2 Eylül öncesi ve sonrasında, 'birlik ' ve 'cephe' çağrıları kırlagitmekte ! Anti-emperyalist mücadele naraları öylesine soyutlaştı ki, sömürülen yığınların çıkarlarının neler olduğunun bırakın günlük pratikte hemen tamamen unutulmasını, genel teori alanında bile hemen tamamen unutulmakta. Sendikal mücadele de üç-buçuk sendika ağasıyla özdeşleştirilemeyince, mantar gibi 'kitle örgütü' sendikalar kurul du ! Bir çok konuda olduğu gibi, burada da şatafatlı sıfatlar eksik değildi : 'Devrimci Sendikal Muhalefet' gibi.Artık yalnızca gösteriş ve şatafattan medet umulduğu için sayısız dernek kuruldu (iddia edildiğine göre, bunlar da 'kitle örgütleri' idi !) Aynı anlayış 'Avrupa' da da sürüp gitmekte. Üstelik ciddi ciddi, 'kitle örgütleri nedir, ne değildir ?' diye bir ton saçmalık zırvalandı, zırvalanmakta. 'Yaşamın yeniden örgütlenmesi !' gibi bir sloganla da, küçük-burjuva kooperatifçi zihniyetinden bir adım öteye gitmeyen deneylere 'işte sosyalizm, işte halkın insiyatifi' denilmek istendi.Zira burjuvazinin diktatörlüğü gibi sorunlar, artık bazı gruplar için (kendileri ne derlerse desinler) generallerin ya da türkeşçilerin iktidarı anlamını taşımaktadır ; ve bütün sorun, sisteme son vermek değil de, generallere ya da türkeşçilere engel olmaktır ! Ya da, 'yok efendim, Mao Zedung, nasıl olur da diyalektiğin üç ilkesini bire indirger ! ' gibi , tamamen saçma, skolastik ve ahmakça şeylerle uğraşıldı. Veya,'-Kürdistan, Türkiye'nin sömürgesidir. -Hayır efendim, nasıl olur da kendisi yarı-sömürge olan bir ülkenin sömürgesi olabilir ? ' gibisinden yavan 'polemikler', 'derin teorik tatışmalar' olarak sunuldu !* Daha da tuhafı, tüm bu zırvalıklar üzerine sayfalarca yazılabildi - doğrusu takdir edilecek maharetleri buydu ve halâ da bu!

Türkiye işçi sınıfının komünist devrimci bağımsızlığı üzerine

Devam edelim... 12 Eylül'de ortaya çıkan iktidar, 'askerî faşist cunta' mıdır, yoksa 'askerî cunta' mıdır gibisinden 'ilkesel' ayrılık noktalarına ne demeli ? ! Enternasyonalizm, sosyalist ilan ettikleri herhangi bir ülkenin Türkiye konsolosluğunu yapmak anlamını taşıyordu ! 'Öncü savaşı', 'halk savaşı' gibi zırvalıklar halâ gevelenmekte. Gevelenmekte, çünkü, artık kendilerinin de pek inancı kalmadı ! Ya da 'en hakikî' komünistler olduğunu ilan edenlerin 'köylüye toprak' ('asgarî program' adına da olsa) sloganına ne demeli ?! Sözgelimi, 'Devrimin Sesi'nin 12 Eylül'den sonraki bir sayısında yapıldığı gibi, 'eğer bu programı beğenmediyseniz, buyrun bir de şuna bakın, sizin için ikinci seviyede bir de şöyle bir programımız var' gibisinden pazar esnafı ağzıyla yapılan cephe pazarlıkları, insana, sanki Türkiye politik arenasında değilmiş de, bir tuhafiye mağazasındaymış hissini veriyor ! Ya o yürüyüş ve mitingler... Ayrı bir âlem ! 'Kim önde yürüyecek ?' gibisinden, ancak zorbalıkla çözümlenebilen 'çok mühim' sorunlar ! Burjuva seçimlere girip - halkın çoğunluğunun bu sahtekârlığa inanmayıp, bunu açıkça göstereceği, ifade edeceği zamana kadar -, bunları propaganda veya "hiç değilse kendi gücünü ölçmenin" bir aracı yapmağa çalışacaklarına , yapacaklarına, bir boykot furyasıdır gidiyor.** 'Eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik !' gibisinden paradokslar el değiştiriyor. Rusya'nın bugün ne olup, ne olmadığı üzerine söylenenler ayrı bir şenliğin konusu ! 'Şiddet'in sınıf mücadelesindeki yeri ve işlevi üzerine çekingen 'tartışmalar', bütün dünyada olduğu gibi, Türkiye'de de, bireysel terörizm tartışmalarına halâ bir son verebilmiş değil. Ve ne yazık ki, yalnızca faydacı ve pasifist yaklaşımlar var olduğu sürece, 'onların günahlarının bir cezası'olarak, bireysel terörizm de sürecek. Bu sonuncunun bir parçası olarak, birçok grup, yine kendi taraftarlarını, 'öncünün eğitimi' adı altında, 'korsan miting'lerde halkla, daha da önemlisi, gereksiz yere polisle yüzyüze getirdi.** Bu liste daha da uzatılabilir, ama sanırız şimdilik bu kadarı yeter.

Daha önce de dediğimiz gibi, bir komünist devrimci, her şeyden önce, gerçekçi olmak zorundadır (ama burjuva gerçekçisi değil). Yukarıda rasgele sıraladığımız birkaç örnek, işçi sınıfının sözcüsü olmaya aday olanların hiç de gerçekçi olmadıklarını ortaya koymağa yeter. Bu durumda da, işçi sınıfını ve diğer emekçi tabakaları kazanmayı başaramadılar. Çünkü bu sınıf ve tabakalar, ister kendi deneyleriyle olsun, ister duygularıyla olsun, ve isterse düşünerek olsun, kimin gerçekten kendi çıkarlarını ifade ettiği ve gerçek kurtuluşa götürebileceğini sezinler, farkeder ve giderek anlar. Zira onlar, her şeyden önce insandırlar , tıpkı öncüler gibi... Acı çekerler, hissederler, düşünürler ve çok çeşitli biçimlerde mücadele ederler.

Gerçekliği yansıtıp, devrimci sınıfın sözcüleri olmayı başaramayanlar, durup gerçekliği arayacaklarına, bambaşka birşey yaptılar... bildiklerini okumaya devam ettiler. (Bu, onların başından beri hain olmalarından ötürü değildi, sosyal yapının ve onun gelişmesinin 'doğal' sonucuydu.) Bu yüzden de, örgütsel alanda katılaştılar, pratikte de gösteriş ve şatafattan medet umdular. 'Teori' dedikleri döküntüler, tamamen skolastik, boş ve kuru gevezelikler haline geldi. En iyi durumda, açıkça burjuvalaştı. O kadar ki incir çekirdeğini doldurmaz konular üzerine, bir bardak suda 'fırtınalar' kopardılar. Ve 'doğal olarak' da sık sık bölündüler. Ortaya çıkan her'yeni' grup, âdeta genetik olarak, selefinin tüm olumsuz karakterlerini taşımaktaydı. Açıktır ki, böylesi bir ortam, kariyerizmin 'kültür kabı' idi. Evet, bugüne kadarki dönemin en bariz özelliklerinden biri, kariyerizmdi, diğeri de, grupçuluk. Devrimci gerçekçiliğin olmadığı bir ortamda başka türlüsü de olamazdı.

Bu gelişim öyle bir noktaya geldi ki, bugün artık varolan belli başlı gruplardan hiç biri, bütün bu olumsuzluklara son veremez. Tam tersine, olumsuzlukları gittikçe pekişecek ve durmadan bölünmeye devam edecekler. Onları şu veya bu şekilde (içerden veya dışardan) etkileyip, olumlu bir çizgiye çekmek de mümkün değildir. Öylesine bir düşünce yapısına ve öylesine bir örgütsel yapıya sahiptirler ki, böyle bir şeyi düşünmek hamkafalılık olacaktır. Eğer ülkemizde bir komünist hareket gelişecekse, bu, bugün var olan belli başlı 'solcu' gruplara rağmen, onlara karşı, ve hattâ onları yıkarak gerçekleşecektir. (Bu örgütsel yıkılış, elbette ki, tamamen politik çöküşün sonucu olacak, ve bu grupların birçok samimi militanı, ihtiyacını kuvvetle hissettiğimiz gerçek bir komünist partinin içinde yeralmakta gecikmiyeceklerdir.) Proletaryanın bağımsız bir sınıf haline gelmesi başka türlü mümkün değildir. Zira, bugün varolan belli başlı grupların ideolojileri, örgütsel gelenekleri ve taktikleri tamamen küçük-burjuva, burjuva ya da 'köylü' niteliktedir. Ve alabildiğine kemikleşmiştir.

Bütün bunlara karşın, Türkiye'de bir de olumlu bir gelişme var : bu bölünme ve parçalanmalar sırasında, birçok küçük araştırma ve mücadele çevresi ortaya çıkmıştır. Doğal olarak, daha ziyade aydın ve öğrencilerden oluşan bu çevrelerde sınıf bilinçli, mücadeleci işçiler de yeralmakta. Ve böylesi işçiler, ülkemizde giderek çoğalmakta (şu veya bu gruba bağlı olsalar da, olmasalar da). Özellikle önemli mücadeleler onların sayısını yavaş da olsa artırmakta. Zira bağlı oldukları grupların taktikleri (ki , genel düşünce tarzlarının tabiî sonuçları olarak ortaya konmaktadırlar), kaçınılmaz olarak, onları düşünmeğe ve gruplarıyla zıtlığa itmektedir. İşçi sınıfı mücadelesinin ortaya çıkarmağa başladığı

Türkiye işçi sınıfının komünist devrimci bağımsızlığı üzerine

bu gerçek sınıf önderleri, samimi, yığınlarla kuvvetli bağları olan ve marksist teoriyle azçok ilgilenmiş ya da ilgilenmekte olan kimselerdir. Sorun, bütün bu unsurları bir araya getirebilmekte.

1960'lara kadar Türkiye politika sahnesinde yalnızca büyük burjuvazi, ve sermaye birikiminin artmasıyla gelişen kapitalizmin bir sonucu olarak, giderek kapitalistleşen büyük toprak sahipleri vardı. 1960'tan sonra, özellikle 1974'ten sonra, küçük-burjuvazi (kırlardaki de dahil olmak üzere) de sahneye girdi. Şimdi 'sahneye çıkma sırası' proletaryada. Eğer bu gerçekleşirse, çok keskin bir sınıf mücadelesi yaşayacağız demektir. Öyle ki, her sınıf, - proletaryanın bağımsız bir sınıf durumuna yükselmiş olması nedeniyle - gerçekte ne istediğini tam olarak bilecek ve gereğini yapacaktır. Türkiye'nin geçen yüzyılın sonlarındaki Almanya'nın yerini alamaması için hiç bir sebep yok.

Yeter ki, komünist amacımızı bir an olsun gözden yitirmeksizin, ve bilimsel olarak konmuş ilkelerimizi unutmaksızın, Türkiye proletaryasının bağımsız sınıf politikası için elzem olan programı, gerçekliğin devrimci bir ifadesi olarak ortaya koyabilelim. Bunu yaparken ve bundan sonra, pratik faaliyetlerimizin en önemli bölümünü, gerekirse tamamını, işçi sınıfının öncüsünü, dolayısıyla da işçi sınıfını kazanmaya yöneltmeli, ve de bu süreçte sağlam taktiklerle, sağlam örgütsel gelenekler geliştirmeliyiz. Devrimci bir sınıfın öncüsü olmak, bilimsel olduğu kadar pratik olarak da, bundan başka bir anlama gelmez.

Özetlersek... Öncelikle ilkelerimizi, genel sorunlarla, genel taktikler üzerine olan teorik çalışmalarımızın sonuçlarını ortaya koymalı, ve karşıt görüşlere karşı, onları bıkmaksızın tekrar tekrar savunmalıyız. İkinci olarak da, yaşamın gerçekliği içinde ilke, düşünce ve inançlarımıza kan ve can vermeyi öğrenmeliyiz. Kısaca, gerçekliğin devrimci sözcüleri olabilmeyi öğrenmeliyiz. Bu, aynı zamanda da, ezilen ve sömürülen yığınların sözcüsü olabilmek demektir.

Sorunu bu şekilde sistematize etmek, 'önce teori, sonra pratik' anlamına gelmez. Asla. Zira, ortaya koyduğu devrimci ve marksist ilkelerin, insanlığın tek kurtuluş yolu olduğuna kesin inanç besleyen bir insan (bir profesör değil), yaşamın önüne koyduğu pratik sorunlarla hemen ve doğrudan ilgilenmemezlik edemez. Ve de unutmamak gerekir ki, bu insan (tekrar ediyoruz, bir profesör değil), zaten yaşamın sorunlarıyla ilgilendiği için dir ki, sözkonusu inanca sahip olmuştur. Bundan böyle, hiç bir şey onu yolundan alıkoyamayacaktır - perspektifini yitirmediği sürece. Bütün yaşamı, tecrübesi, eğitim ve öğretimi onu bu noktaya getirmiştir. Ve eğer perspektifini yitirmezse, inancı, her geçen gün daha da pekişecek, bilimselleşecek ve canlılık kazanacaktır. Yaşamı ve tecrübesi ona kesin birşey öğretmiştir : gerçek yaşamdan uzaklaşmak demek, profesörleşmek demektir, yani 'yaşıyan ölü' olmak, Gogol'ün tabiriyle 'ölü can' olmak demektir. Bu konuda her türlü yanlış anlaşılmayı önlemek için, sözümüzü, şimdilik, Büyük Almanın veciz bir ifadesiyle bağlıyalım: " Bütün kuram, sevgili dostum, gridir; oysa, gerçek yaşamın altın ağacı, hep yeşildir. " (Goethe - Faust'tan)

NOTLAR :

* Dergimiz, makalede şöyle bir değinilen bu sorunu ve digerlerini gelecek sayılarında ele almağa çalışacaktır. (Enternasyonalist Proleter)

** Bu konuyu da ilerdeki sayılarımızda ele alabileceğimizi umuyoruz. (Enternasyonalist Proleter)

*** Bir propaganda sorunu olan bu noktayı da ilerde ele alabileceğimizi umuyoruz. (Enternasyonalist Proleter)

Türkiye'den gelen mektup:

Geçmişe gelelim : önce fazlaca 'global' bir değerlendirme : Dünya komünist hareketi uzun zamandır geriliyor ve bu durum Türkiye'yi de etkiliyor. Ancak ilk dönemde (yaklaşık 1950'ye kadar) halk hareketlerinde bir yükselme ve zâhiri bir gelişme var. İkinci dönemde ise, zaman zaman bozulan bir durgunluk ve açık bir gerileme var. Her ülke gibi Türkiye de bundan payını alıyor.

Şu sıralarda tarih, her zamankinden daha çok kendiliğinden ve kavranmamış olarak seyrediyor. Türkiye'nin son on yılı, sürecin bilincinde olmayan devrimcilerin, üstelik te süreci aktif olarak etkilediklerini - hattâ bazen yön verdiklerini - sanarak, paldır-küldür zorunluluğun kör yasalarına uydukları ve küçük rollerini oynadıkları bir dönemdi. Öncelikle tarihin ve toplumsal süreçlerin temelinde zorunluluğun bulunduğu bilinmiyor; ve sonra, bunun da sonucu olarak, süreci incelemek, tanımlamak ve anlamak için hemen hiç bir şey yapılmıyordu. Bugüne kadar Türkiye halkının bilincinde, dünyaya ve kendine bakışında sağlanan tüm ilerlemeler hemen tamamen tarihin - en başta iktisadî ilişkilerin - kendiliğinden ilerleyişinin ürünüdür. Herşeye ragmen son on yıldaki hayhuyun sağladığı birkaç adımlık ilerleme, toz-duman dağılınca önümüzdeki birkaç yılda kendisini gösterecektir. Devrimci hareketin kendi bilincine ne kadar katkıda bulunabildiğini merak ediyorum, ama fazla iyimser değilim. Şu anda, sana bu mektubumda yazdıklarımı onaylayan birçok kişi var, ve bunların hiç değilse birazı dünyayı değiştirmenin ne demek olduğunu anlayacaklar.

Türkiye'den gelen mektup

Siyasi bir hareket - ve bir örgüt - bir organizmadır. Geçmişte, sözgelimi Halkın Kurtuluşu şeflerinin, kuvvetle proletarya içinde yoğunlaşmış bir çalışmayı inatla, gösterişsizce ve uzun süre devam ettirmek görevini tamamen kavramış olduklarını hayâl etsek te, hareketin karşı konmaz biçimde küçük-burjuvazi içinde gelişmesi ve 'önderler'in ister is temez bu yığınların önüne düşmesi ve nihayet hareketin 'önder' olarak onları önüne katıp sürmesi sonucunda, 'kadrolar'ın ve 'şefler'in devrimci hareketi yönlendirdikleri ve halkın önderleri olduklarıı zehabına kapılmaları kaçınılmazdı . Onlar ta başından, küçük-burjuva kabarışının temsilcileri olarak ortaya çıktılar ve bu niteliklerinden sıyrılamadan - bazıları kuşkusuz bunu istiyordu - sürüklenip gittiler. Gerçi Rusya'da bu tür hareketlerden sonra gerçek sosyalist hareketlerin ortaya çıkmış olması yüreğime biraz su serpiyor ama bu teselli yeterli değil.

Şimdi tüm bunların açık yüreklilikle söylenmesinin zamanıdır. İkincisi ve en önemlisi, sürecin ve tarihsel anın değerlendirilmesine, incelenmesine başlanmalıdır (sosyo-ekonomik yapı 'tartışma'larını hatırlarsın). Üçüncüsü, genel olarak proletaryanın, ama en başta son yıldır safları genişleyen öncü unsurların içinde, 'ilerleme eşittir her gün daha ileri bir eylem' anlayışına kapılmadan uzun süreli bir çalışma ; öncü kazanıldıkça tüm sınıf içinde çalışma hızlanır.

Geçmişte dünyayı yorumlamadan değiştirmeye çalıştık. Üstelik proletaryaya da yönelmedik, ve bunun bir parçası olarak sendikaları ihmâl ettik. Sonra da örgüt , çalışma tarzı, polisle mücadele vb. konulardaki zaafları yine kendi terimleri içinde açıklamaya ve düzeltmeye kalkıştık. Sorun böyle konabilir.

Yarına gelelim : Biliyorsun (biliyor musun ?) şu ana kadar beş parti kurulmuştu : Milliyetçi Demokratik Parti (Cuntanın mirasçısı), Halkçı Parti (C H.P.'nin karikatürü), Sosyal Demokrat Parti (C.H.P.'nin cesedi, dirilebilir , halkın zoruyla), Büyük Türkiye Partisi (A.P.'nin devamı), Anavatan Partisi (kadro partisi, ne demekse ?). Bunlardan B.T.P. kapatılarak, yöneticileri Cunta tarafından zorunlu ikamete gönderildi ! 'Demokrasi' hiç de parlak başlamadı. Bu manevra muhtemelen M.D.P.'yi kurtarmak içindi. Çünkü, bu partinin başkanı olacak öküz, Turgut Sunalp, 'Ben bu partiyi yukardan aldığım emirle kuruyorum' demiş sonra da inkâr etmişti. Olanlar, şu anki düzeni aynen 'demokrasi' altında sürdürmek amacında olduklarını gösteriyor.

Bugün özellikle emekçiler ve memurlar, iktisadî, meslekî ve hukukî bazı beklentiler içindeler. Çünkü her bakımdan son derece kötü duruma düştüler ve korkularından seslerini çıkarmıyorlar !. 'Şimdi askerin günü, demokrasiye geçince yine haklarımızı alırız' diye düşünüyorlar. Bu beklentiler, kurulacak sivil hükümetlerin ve parlamentonun fena halde başını ağrıtacak. Sivil hükümetle askerî diktatörlük sürdürmenin ne kadar zor olduğu ortada. Eğer yeniden paydos düdüğü çalmazlarsa gittikçe daha çok şiddet göreceğiz demektir. Kapitalistlerin imdadına, Allah'ın hikmeti bir 'boom' yetişmezse işler epeyi karışacak, ve bir 'boom ' bana pek mümkün görünmüyor - dünyada son bir yılda biraz iyileşme belirtilerine raslanmakla birlikte, bu, iktisadî gelişmenin bir ürünü değil gibi geliyor bana.

Bu ahval ve şerait altında, kelimenin tam anlamıyla kaba bir güldürü olan bu seçimlere karşı çıkılmalıdır.Buna boykot denemez, çünkü bu 'boykot'a hakaret olur. Bu, yalnızca, en ufak bir biçimde bile halka kendi temsilcilerini seçme olanağı tanımayıp, kendi uygun gördüğü adayları öne sürerek - uygun görmedikleri ni B.T.P.'den beter eder - yönetimi sivilleştirme amacını güden bu 'seçimler'in gerçek yüzünün açığa çıkarılması amacına yönelik bir protestodur.

Daha önce saydığım değerlendirme-inceleme ve proletaryanın öncüsüne yönelme görevleri bir yana bırakılırsa, yapılacak iş, zaten sabırsızlanmakta olan beklentilerin kaynağında bastırılmasını-sözgelimi Türk-İş yönetimi tarafından - önlemeye çalışmaktır. İşçileri en basit haklarını almaya kışkırtmak bile ciddi çatışmalara yolaçacak ve sınıf mücadelesini görülmemiş ölçüde ortaya sererek herkesin safını belli edecektir. Şu anda emekçilerin en acil isteklerinin sözcüsü olmaya çalışmak en önemli iştir.

....

....

... Yakın geleceğe ilişkin bir faaliyet programı taslağı çizebilecek durum da değilim. Bunun nedeni işçi sınıfının öncüsünün ve sendikaların mevcut durumunu doğru-dürüst bilmeyişimdir. Ancak bir kaç yıl içinde işçiler biraz canlanacak ve öncü siyasi çalışmaya açılacaktır.Gerçek ücretlerin düşüşü, işsizlik, sendikal hakların kuşa döndürülmesi ve'resmî' sendikaların - zaten başkası kalmadı - aşırı derecede ve açıkça ihanete ve pisliğe batması, bunun baş nedenleri olacak. Petrol Ofisi'nde çalışan bir arkadaşın anlattığına göre, - aylar önce yapılan - kongrelerinde birçok işçi epeyi ateşli bir biçimde hesap sormuşlar. Gerçi sonunda 'resmî' listeye karşı 'sosyal-demok - rat'ları , yani ehven-î şer'î seçtiler . Şimdiden tek-tük görünen böyle olaylar ilerde sıklaşacak ve şiddetlenecek. Geçmişteki hataya düşmeksizin sendikalar içinde çalışmaya büyük önem vermek gerek, ve diğer meslek kuruluşlarında. Artık yalnız Türk-İş var - ne zamana kadar'yalnız' bilmem. Bu iki açıdan iyi : Birin - cisi, D.İ.S.K.'in öfkeli tabanı Türk-İş'e katılmaya zorlanacak ve bu Türk-İş' in istikrarsızlığını artıracak ; ikincisi , ister istemez sendikal çalışmalarımız bu

BAĞIMSIZ İŞÇİ

3– komünist parti, zorunlu olarak, enternasyonal bir parti olmak zorundadır.

Marksizm, proleter kurtuluşun teorik ifadesi olarak, doğrudan enternasyonal bir devrim çerçevesi içinde oluşmuştur. Bu yüzden, onun prensipleri, her zaman ve her yerde geçerlidirler.

Bunu hatırlatmakla yetinemeyiz... Şu karşıt görüşe de cevap vermek zorundayız: "Marksizm gelişmiş kapitalist ülkeler için geçerlidir, ama az-gelişmiş, ezilen kapitalist ülkeler için geçerli değildir."

Bu iddiaya cevabımız şudur: I848 Almanyası için Marx ve Engels'in öngördükleri kesintisiz devrim stratejisi, aslında, o günkü Avrupa'nın ekonomik açıdan gelişmiş olan İngiltere, ve politik açıdan gelişmiş olan Fransa ile her iki bakımdan da daha az gelişmiş olan Orta-Avrupa ülkelerini birleştiren bir perspektifti. Hattâ şunu da ilave edebiliriz ki, marksist teori, o günlerde halâ geri ve feodal bir yapıya sahip olan Almanya'da ortaya çıkmıştır.

Yukarıdaki iddiaya karşı şu olguyu hatırlatmakta da yarar var: kesintisiz devrim stratejisi, I9I7 Avrupasının en geri ülkesinde, yani Rusya'da, Komünist Parti'nin iktidarı elegeçirmesiyle, kısmen gerçekleşmiştir. (Bu olgu, zamanın İtalyan Komünist Solu'nun şu ifadesini doğruluyordu: "Marksizm, her iklimde yaşayabilen bir bitkidir.") Yani,o tarihlerde, Avrupa'nın demokratik ve uygar ülkelerinde (emperyalist ülkelerinde), işçi partilerince terk edilen marksizmin görüşleri, yine Avrupa'nın, ama en azyatik (doğulu) ve bürokratik despotizmin hakim olduğu ülkesinde, Rusya'da, geniş yığınlar tarafından büyük bir içtenlikle benimsenmiştir.

Ne var ki, bütün bunları hatırlatmak, moskovacı, pekinci veya "euro-communiste" hainlere karşı yeterli değildir. Marksizm yalın bir "avrupalı" imişçesine, bu ihanet memurlarının bazıları, "marksizm - leninizm - Mao Zedung düşüncesi" gibi yeni terimler icat ettiler. Marksizm, gerçekte o kadar az "avrupalı" idi ki, Avrupa'nın sahte komünist partileri aşağılık, reformist, legalist, şoven ve emperyalist yalanlarını satmak ve gerçekleştirmek için "euro-communiste" terimini icat etmek zorunda kaldılar.

Marksizmin bayrağı altında gizlenmeye çalışan bütün teoriler, daha doğrusu döküntüler, gerçekte marksizme tamamen yabancıdırlar. Bu sahte teorilerin amacı, Rusya'dan başlayıp Asya'ya yayılan, giderek emperyalizmin boyunduruğu altındaki diğer ülkelerde de gelişen devrim dalgasını marksizmin ilkelerinden uzak tutarak, burjuva milliyetçi bir çerçeve içinde sınırlamaktır. I848 Almanyası için ortaya konan kesintisiz devrim perspektifi, gelişmiş ve az-gelişmiş ülkeleri aynı enternasyonal devrime bağlayan strateji, stalinizm tarafından, menşevikvari "aşamalı devrim" stratejisine dönüştürüldü; ve maoizm tarafından da, tek bir milli çerçevede geçerli olmak üzere, bu yüzden de aynı anlama gelen "aşamalı ve kesintisiz devrim" stratejisine dönüştürüldü.

PARTİSİ İÇİN

★ tekrar komünizmin temellerine dönelim...

Devrimci marksizm, her zaman, komünist doktrini nin enternasyonal içeriğini ön plâna koymuştur. O zamanlar, doktrinimizin doğuş yıllarında, bu dokrine bayrağı olarak sarılacak ve onu mücadele silahı olarak kullanacak güç, yalnızca sanayileşmiş Avrupa'da mevcut olmuş olsaydı bile, bu doktrin, doğrudan dünya devrimi teorisi olarak ortaya çıkmıştı. Bu gerçek, Manifesto'nun da ifade ettiği gibi, onun doğal niteliğidir.

Zira, Marx ve Engels'in Manifesto'da ısrarla ifade ettikleri gibi, kapitalizmin oluşumu ve gelişimi doğrudan doğruya bölgesel olmayan enternasyonal koşullara bağlıdır:

"Amerika'nın keşfi, Ümit Burnu'nun dönülmesi, gelişmekte olan burjuvaziye yepyeni alanlar açtı. Doğu Hindistan ve Çin pazarları, Amerika'nın sömürgeleştirilmesi, sömürgelerle olan ticaret, mübadele araçlarının ve metaların artması, ticarete, gemiciliğe ve sanayiye o zamana dek görülmemiş bir itiş, ve dolayısıyla, yıkılış halinde olan feodal toplumun içindeki devrimci ögenin gelişmesine büyük bir hız sağladı.

Sanayi üretiminin kapalı loncaların tekelinde olduğu feodal sanayi düzeni, yeni pazarların durmadan büyüyen taleplerini artık karşılıyamıyordu. Onun yerini manüfaktür (imalât) düzeni aldı. Lonca ustaları, imalâtçı orta sınıf tarafından bir yana itildiler; ayrı ayrı lonca birlikleri arasındaki iş-bölümünün yerini, herbir atelye içindeki işbölümü aldı.

Ama, pazarlar durmadan büyüyordu ve talep durmadan artıyordu. Manüfaktür de yetersiz olmaya başladı. İşte o zaman, buhar ve makine, sanayi üretiminde bir devrim yaptı. Dev modern sanayi, manüfaktürü tahtından indirdi.Sanayici orta sınıf, sanayici milyonerlere, büyük sanayi ordularını yönetenlere, modern burjuvalara yerlerini bıraktılar." (Komünist Partisi Manifestosu - K. Marx, F. Engels - Bilim Ve Sosyalizm Yayınları - Mart 1976 - s. 29)

İşte bu yüzden, "tek ülkede sosyalizm" teorisyenleri daha doğmadan ölmüşlerdi... Öyle ki, bir tek ülkede, değil sosyalizm, kapitalizm bile gelişemezdi.

Bu gerçeği doğrulamak için yine Manifesto'nun şu satırlarına gözatmak yeterlidir :

"Durmadan yeni sürüm pazarları edinme gereksinimiyle itilen burjuvazi, yeryüzünün tümünü istilâ ediyor. Her yere girmesi, her yere yerleşmesi, her yerde ilişkiler kurması gerekiyor.

Dünya pazarını sömürmekle burjuvazi,bütün ülkelerin üretim ve tüketimine kozmopolit bir karakter vermektedir. Sanayiyi ulusal temelinden yoksun bırakması, tutucuların mutsuzluğu olmuştur. Eski ulusal sanayiler yıkıldı ve her gün yıkılıyor. Bunların yerini, kuruluşları bütün uygar uluslar için bir ölüm-kalım sorunu durumuna gelen yeni sanayiler alıyor ; bu yeni sanayiler artık, ülke içinde üretilen hammaddeleri değil, en uzak yerlerden getirilen hammaddeleri kullanıyorlar, ve ürünleri de, yalnızca ülke içinde değil, tüm dünyada tüketiliyor. Eskiden ulusal ürünler tarafından karşılanabilen gereksinimler yerine, artık karşılanması uzak ülkele

Bağımsız işçi partisi için

rin ve iklimlerin ürünlerini gerektiren yeni gereksinmeler doğuyor. Eski yöresel ve ulusal yalıtıklık ve kendi kendine yeterlik yerine, her yönde ilişkilerle ulusların birbirine evrensel bağımlılığı görülüyor. Ve maddî üretim için doğru olan, manevî üretim için daha az doğru değildir. Ayrı ayrı ulusların entellektüel eserleri ortak servet haline geliyor. Ulusal tek yönlülük ve dargörüşlülük gün geçtikçe daha da olanaksızlaşıyor, sayısız ulusal ve yöresel edebiyattan bir dünya edebiyatı doğuyor." (aynı yerde - s. 32)
Yaklaşık yüzotuz yıllık olan bu satırlar, halâ yaşamaktalar ve geçerliliklerini korumaktalar.

Marksizm, kaçınılmaz devrimci gelişimin sonuçlarını ortaya koyarken, doğrudan enternasyonal bir teori olarak ortaya çıkıyordu...Sermaye, kâr, ücret ve pazar ekonomisinin kanunları ancak dünya ölçüsünde yokedilebilecek olmalarından dolayı, komünizmi tüm insanlığın kurtuluşu olarak ilan etmektedir.Yaşanan iki dünya savaşı ve hazırlanmakta olan üçüncüsü şunu göstermektedir ki, dünya ve insanlık kapitalizmin boyunduruğu altında kaldıkça, uluslar şeklindeki bölünmeler varolduğu sürece yıkım ve felâketlerden kurtulamayacaklardır.Manifesto'da bu olgu şu satırlarla ifade edilmiş ti : "...Kendine özgü üretim, mübadele ve mülkiyet ilişkileriyle modern burjuva toplumu, bu kadar güçlü üretim ve mübadele araçları yaratmış olan bu toplum, harekete getirdiği cehennem dünyasının güçlerini denetleyemez duruma düşmüş olan büyücüye benzemektedir. Onyıllardan beri, sanayi ve ticaret tarihi, modern üretim koşullarına karşı, burjuvazinin varlığının ve egemenliğinin koşulu olan mülkiyet ilişkilerine karşı, modern üretim güçlerinin başkaldırışının tarihinden başka bir şey değildir.

Nöbet nöbet ortaya çıkmalarıyla burjuva toplumunun varlığını her an daha büyük tehlikeye düşüren ticarî buhranları anmak yeter. Bu buhranlarda, yalnızca mevcut ürünlerin değil, aynı zamanda, daha önceden yaratılmış olan üretim güçlerinin büyük bir kısmı, nöbet nöbet tahrip edilmektedir. Bu buhranlarda, daha önceki herhangi bir çağda imgelenemeyecek olan bir salgının ortaya çıktığı görülmektedir : aşırı üretim salgını. Toplum birdenbire kendisini geçici bir barbarlık durumuna dönmüş bulmaktadır ; sanki bir açlık, yoketme savaşı, onun yaşama olanaklarını yoketmiş gibi — sanki sanayi ve ticaret yok olmuş gibi. Peki bu niçin böyledir ? Çünkü, toplum gereğinden çok uygarlığa, gereğinden çok sanayiye gereğinden çok geçim araçlarına, gereğinden çok ticarete sahiptir. Toplumun elinde bulundurduğu üretim güçleri, artık burjuva mülkiyet koşullarının gelişmesini sağlamaya elverişli değildir, tam tersine, kendilerini engelleyen bu koşullara göre gereğinden çok güçlenmişlerdir ; ve sosyal üretim güçleri bu engelleri yıkar yıkmaz burjuva toplumu tümüyle anarşiye yönelmekte ve burjuva mülkiyetinin varlığını tehdit etmektedirler. Burjuva toplumun koşulları, bağrında yaratmış olduğu zenginliği zaptedemeyecek kadar daralmıştır." (aynı yerde - s. 34-35)

Bu gerçek de şunu göstermekte ki, komünistler, mücadelelerini bulundukları ortamın (yani millî sınırlar ve hattâ kıt'aların) koşullarına uygun olarak sürdürebilmeleri için, enternasyonal bir devrim stratejisi içerisinde yeralmalıdırlar.

Bağımsız işçi partisi için

Kapitalizmin doğduğu koşulları tekrar gözönüne alalım... Bu koşullar da enternasyonal nitelikteair. Şöyle ki, üretim araçlarının merkezileştirilmesi, sermaye birikimini ; sermaye birikimi de, "uygar" Avrupa'nın dünya zenginliklerini yağmalamasını gerektiriyordu.

"Amerika'da altın ve gümüşün bulunması, yerli halkın kökünün kazınması, köleleştirilmesi, madenlere gömülmesi ve neticede yok edilmesi, Doğu-Hint adalarının ele geçirilmeye ve yağmalanmaya başlanması, Afrika'nın "kara-deri" ticaretinin av alanı haline getirilmesi, kapitalist üretim çağının pembe renkli şafak işaretleriydi. Bu pastorâl gelişmeler, ilkel birikimin belli başlı adımlarıydı." (K. Marx - Kapital - s. 769 - I. Cilt)

Görüldüğü gibi, kapitalizmin gelişmesi, ta başından beri, bütün dünya zenginliklerinin yağmalanmasına bağlıdır. Bunun da neticesi olarak, kapitalist üretim tarzının üstünlüğünden dolayı, dünya pazarının gelişmesi ve dünya zenginliklerinin merkezileştirilmesi, avrupalı "beyaz ırk"ın lehine, diğer ırktan ulusların ezilmesine yolaçmıştır. Bu olgu Manifesto'da şöyle ifade ediliyordu :

"Üretim aletlerinin hızla gelişmesiyle ve ulaştırma araçlarının her gün daha yüksek bir düzeye ulaşmasıyla burjuvazi, en barbar kavimleri bile uygarlığın seline katıyor. Ürünlerinin ucuzluğu, bütün Çin setlerini döğüp yıkan ve yabancılara karşı en inatçı bir düşmanlık duyan barbarları boyuneğmeye zorlayan ağır toplardır. Burjuvazi, bütün ulusları, yokolma olasılığıyla karşıkarşıya bırakarak, burjuva üretim biçimini kabullenmeye zorluyor ; bu uluslar direnseler de, onları kendisinin uygarlık dediği şeye ayak uydurmağa, yani burjuva olmaya zorluyor. Tek sözcükle, burjuvazi, kendisine tıpatıp benzeyen bir dünya kurmaktadır.

Burjuvazi, köyü kente bağımlılaştırmıştır. Büyük kentler kurmuş, köy nüfusuna göre kent nüfusunu büyük ölçüde artırmış ve böylelikle nüfusun önemli bir kısmını, kır yaşamının aptallaştırıcı etkisinden kurtarmıştır. Nasıl köyü kente bağımlılaştırmışsa, aynı biçimde, barbar ya da yarı barbar ülkeleri uygar ülkelerin boyunduruğu altına almış, köylü halkları burjuva halklara, Doğu'yu Batı'ya bağımlı duruma getirmiştir." (Manifesto - s. 32-33)

Modern endüstrinin, yani kapitalist üretim tarzının önce İngiltere'de ve sonradan da Avrupa'da gelişmesi, gerekli sosyal koşulların buralarda varolmasına bağlıydı. Bu koşullar asıl olarak şunlardı : bir taraftan sermaye birikimi ; diğer taraftan da, feodal ilişkilerin bozulması sonucu, şehirlerde biriken tamamen mülkiyetsiz proleter emekçiler yığını. Kısaca, kapitalizmi oluşturan bu koşulların Avrupa'da bulunması, bütün dünya halklarının Avrupa tarafından yağmalanmalarının ve sömürülmelerinin sonucudur.

Marksizmin enternasyonal özünü ve etkisini ahmakça reddetmeye kalkışan gerici demokratlar şunu iddia etmekteler : "Marx ve Engels, Manifesto'da, burjuvazinin feodalizme karşı mücadelesinin devrimci niteliğini överek, aslında, Avrupa burjuvazisinin sömürgeci ve emperyalist suç ortağı oluyorlardı ; ve dünyanın merkezini de Avrupa olarak düşünüyorlardı, yani onlara göre, dünyanın kurtuluşu Avrupa'ya bağlıydı." Bu, tamamen uydurma bir iddiadır. Ama böylesine bir iddiayı bile olanaklı kılabilen, böylesine bir saçmalığın var olmasına yolaçan maddî ve tarihsel bir olgu vardır...On-

celeri Avrupa'daki sosyal-demokrat oportünizminin, sonradan da stalinist oportünizmin etkisiyle avrupalı partilerin millî kurtuluş mücadelelerine ihanet etmeleri, ve dolayısıyla da, kendi emperyalist hükümetleriyle işbirliği yapmaları olgusu.

Bu ihanetin en yıkıcı sonucu da, Batı'nın metropollerindeki proletarya ile diğer ülkelerin ezilen yığınları arasında derin bir uçurumun oluşmasıdır. Bunun da sonucu olarak, metropollerdeki proleterler bölünmüş ve burjuva ideolojisinin ve de bu sınıfın politik kontrolü altına girmiştir. Bu yüzden de sınıf mücadelesi frenlenmiştir. Kapitalizmin ve emperyalizmin gelişmesiyle, onun bunalımları ve çelişkileri artacaktır. Bunun ilk doğal sonucu, metropollerdeki proleter yığınların sınıf mücadelelerinin yeniden yükselmesidir. İkinci sonuç da şu olacaktır, metropollerin proletaryası ile diğer ezilen ulusların ezilen yığınları arasındaki uçurumun gittikçe ortadan kalkması. Marksizmin pratikte yeniden enternasyonal devrim ve mücadele silahı olabilmesi, bu uçurumun ortadan kalkmasına bağlıdır. Bu yüzdendir ki, enter nasyonal devrimcilerin bu uçurumu ortadan kaldıracak tedbir ve çalışmaları en sıkı şekilde ele almaları, en temel görevlerinden biridir. Bunu hatırlatmamızın nedeni, öceleri avrupalı sosyal-demokrat oportünist partilerin, sonradan da stalinist opotünizmin varlığının marksizmin içinde oluşmuş, ya da bir başka ifadeyle, "onun doğal ürünü" olmadığını hatırlatmak istememizdir.

Tekrar Manifesto'daki Marx'ın tahliline dönelim. ... Marksizm, yani bilimsel komünizm, bir taraftan, kapitalizm "köy nüfusuna göre kent nüfusunu büyük ölçüde artırmış ve böylelikle nüfusun önemli bir kısmını, kır yaşamının aptallaştırıcı etkisinden kurtarmıştır." demekle beraber ; öte yandan, kırların aptallaştırıcı etkisinden kurtulup şehirlerde biriken bu nüfusun, gecekondularda sefalet içinde yaşamalarına ve kırın kente bağımlılaştırılmasına karşı çıkmak tadır. Çünkü komünizmin hedefi, kırsal yaşamla kentsel yaşam arasındaki zıtlığı yoketmektir.

Aynı şekilde, bir yandan, kapitalizmin " Ürünlerinin ucuzluğu, bütün Çin setlerini döğüp yıkan..." bir gelişme doğrultusunda dünyanın en ücra köşelerini bile bir tek pazarın parçaları haline getirerek, modern üretim ilişkilerini hızla yayması olgusunu, devrimci bir olgu olarak ortaya koymakla beraber, aynı zamanda, "köylü halkları burjuva halklara, Doğu'yu Batı'ya bağımlı duruma" getirmiş olmasına da karşı çıkmaktadır. Zira komünizmin hedefi, insanlığın huzurlu ve çelişkisiz bir toplum yaşamına kavuşmasıdır. Bu da, "uygar" ve "barbar" ülkeler (yani gelişmiş ve azgelişmiş ülkeler) arasındaki uçurumun, ve böylece de millî baskının ekonomik temellerinin tamamen ortadan kalkmasına bağlıdır.... "İnsanların diğer bazı insanlar tarafından sömürülmesi olgusunu ortadan kaldırın, o zaman, bir ülkenin bir başka ülke tarafından sömürülmesi olgusunu da ortadan kaldırmış olursunuz."

Bu konuda marksizmin takındığı tavır, tamamen diyalektik ve devrimcidir (darkafalı gerici küçük burjuvalar, bunu hiç mi hiç anlamayacak olsalar bile) : kapitalizm, geniş yığınları zulüm ve sefalet altında tutmakla beraber, pre kapitalist üretim ilişkileri karşısında tarihsel olarak ilericidir, devrimcidir. Beri yandan da, kapitalizmin gelişmesi, hem komünizmin iktisadî temellerini hazırlamakta, hem de

Bağımsız işçi partisi için

kendisini tamamen yıkacak olan gücü, yani proletaryayı doğurmakta, sayısını gün geçtikçe artırmakta ve onu birleşmeye zorlamaktadır. Bir başka ifadeyle, proletarya, kapitalizmin güncel baskı ve sömürüsüne karşı giriştiği pratik mücadelede bir sınıf olarak oluşmakta ve olgunlaşmakta. Giderek, devrimci bir parti etrafında örgütlenerek ve bilinçlenerek, tüm insanlığın herhangi bir ekonomik sömürüden ya da sosyal ve politik baskıdan tamamen kurtulması için, kapitalizmin yalnızca güncel ve yüzeysel sonuçlarına karşı değil, ama temel nedenlerine, köklerine ve kaynaklarına karşı da mücadeleye girişmekte, böylece de, "kendisi için sınıf" olma ihtiyacını da gerçekleştirmektedir. Kısaca, komünizm, kapitalizmi övüyorsa, bunun nedeni, komünist amaçlarımızı gerçekleştirecek olan sınıfı, yani proletaryayı yaratmasıdır.

Ve proletaryanın oluşumu da, yine bölgesel değil ama dünya ölçüsündeki koşullara bağlıdır. Daha önce de belirttiğimiz gibi, proletaryanın (metropollerdeki) ezilmesi ve sömürülmesi, geri ülkelerdeki yığınların sömürülmesine, yağmalanmasına ve ezilmesine bağlıdır. Marx, ünlü yapıtı Kapital'de bunu şöyle ifade ediyordu :

"Pamuklu sanayii İngiltere'ye çocuk köleliğini getirdiği gibi, Birleşik Devletler için de, daha önce azçok ataerkil bir nitelik taşıyan kölelik düzenini, ticari bir sömürü sistemi haline getirmesi için dürtü olmuştur. Gerçekten de, Avrupa'da ücretli işçilerin örtülü köleliği, yeni dünyada kendisine taban olarak, katıksız ve düpedüz bir kölelik düzeninin bulunmasını gerektiriyordu." (K.Marx - Kapital - I. Cilt - s. 778)

Bu da şunu göstermekte ki, daha başlangıcından itibaren, marksizm, hem gelişmiş ülkelerdeki proleterlerin, hem de az-gelişmiş ülkelerdeki yığınların mücadelesini, aynı kesintisiz devrim mücadele stratejisi içinde birleştiriyordu (öyle ki, az-gelişmiş ülkelerin iktisadî gelişme ve modernleşme hızları bölgelere göre değişiyor da olsa). Çünkü, tüm dünyadaki ezilen ve sömürülen yığınların kesin kurtuluşu, kapitalizmin ve emperyalizmin tüm dünyada yıkılışına bağlıdır. Bütün bunlar da kesin olarak şunu göstermekte : "Üçüncü Dünya"da gerekli olan şey, yeni yollar aramak değil, bu stratejiyi uygulamaktır.

"Uygar" Avrupa'nın Çin'de başlattığı Afyon Savaşının neticesi olarak ortaya çıkan halk ayaklanmaları, Marx ve Engels tarafından, kapitalizmin gerçek devrimci sonucu olarak ortaya kondu. Hattâ, 1848-49 yenilgilerinden sonra, Çin'deki devrimci mücadelenin başarıya ulaşmasıyla, Avrupa proletaryasının mücadelesinin yeniden canlanacağını ümit ediyorlardı. Aynı şekilde, bizim küçük partimiz de, 1945'ten sonra süregelen kokuşmuş **emperyalist " barış "** döneminde, Batı metropollerindeki proletaryanın mücadelesinin emperyalist baskının diğer yüzü olan stalinist karşı-devrim tarafından yokedildiği şartlarda (yani Avrupa'daki stalinist partilerin, sosyal-emperyalist propaganda yoluyla, Avrupa proletaryasının Asya, Afrika ve Güney Amerika'daki kurtuluş mücadeleleri ile ilgilenmelerini engelleyerek, onları burjuva **çı**karları uğruna militarizmin ve şovenizmin bataklığına sürükledikleri şartlarda) Asya, Afrika ve Güney Amerika'daki kurtuluş mücadelelerinin başarıya ulaşmasıyla, Batı proletaryasının yeniden canlanacağını umuyorduk.

Sınıf partisinin kuruluşunu, böylece de marksizmin dünyanın her yerine yayılışını engellemeye çalışan gerici küçük-burjuva demokratlara karşı şunu hatırlatmak gerek :

Bağımsız işçi partisi için

Polonya ve İrlanda'nın ulusal bağımsızlık kavgalarının en büyük savunucusu devrimci komünizm olmuştu. Çünkü, bu kavgalar, proletaryanın kurtuluş kavgasına koparılamaz bir biçimde bağlıydılar. Polonya'nın bağımsızlığı şu açıdan önem taşımaktaydı: Avrupa'daki herhangi bir devrimin zaferi, ancak Rus jandarmasının yenilgisiyle mümkündü, ve de Polonya'nın bağımsızlık mücadelesinin zaferi, bu "jandarma"ya indirilmiş bir darbe olacaktı. İrlanda'nın bağımsızlığı da şu açıdan önemliydi : İngiliz kapitalizmi, burada sürdürdüğü politik baskı sayesinde, ingiliz proleterlerini bastırabiliyor, üstelik milliyetçi propaganda ile bu sınıfın tam bağımsız sınıf mücadelesini felce uğratabiliyordu. (Bu gerçek, ne yazık ki, halâ yaşamaktadır ve gündemdedir.) Devrimci marksizme göre, İrlanda'daki mücadelenin zaferi, aynı zamanda, ingiliz proletaryasına yapılmış bir yardım olacaktı. (Ki, bu etki de halâ geçerlidir.)

Görüldüğü gibi, mücadeleyi sürdürebilecek güçleri birleştirebilecek olan tek strateji, marksizmin ortaya koyduğu kesintisiz devrim stratejisidir. Doğal olarak da, bu stratejinin temelini, enternasyonal bir sınıf olan proletarya oluşturmaktadır. Manifesto'da da ifade edildiği gibi,"İngiltere'de Fransa'dakinin, Amerika'da Almanya'dakinin aynı olan modern sanayi çalışması ve modern sanayi uyrukluğu, proletaryadaki ulusal karakterin bütün izlerini silmiştir."

XX. yüzyılın başlarında, proletarya, yalnızca Avrupa'da var olmuş olsaydı bile, yine de enternasyonal nitelikli bir sınıftı. Çünkü proletarya, kapitalist ilişkilerin geliştiği bölgelerde varolur ve bu ilişkilerin ürünüdür.Yüzyılımızın başlarından bu yana, kapitalist ilişkiler, bütün dünyaya yayıldılar. Tarihsel olarak en geri kalmış bölgeler de bile, emperyalizmin eritici ve değiştirici etkisinden dolayı, kapitalist ilişkiler çelişkili, kendine özgü ve sancılı bir tarzda da olsa, bütün bu bölgelerde yayılmaktadır. Böylece, burjuvazi ile proletarya arasındaki mücadele tüm dünyaya yayılmakta, bütün ülkeleri etkilemekte – proletarya, değişik ülkelerde değişik oluşum seviyelerinde, ve hattâ burjuva mücadeleler içinde oluşmaya başlasa bile, bu böyledir. Kapitalizmin bu gelişmesi, aynı zamanda göçmenlik hareketini hızlandırarak, dünya proletaryasını kaynaştırıyor, onların burjuvaziye karşı mücadelelerini birleştiren temel oluyor,ve de "proletaryadaki ulusal karakterin bütün izlerini" geçmiştekinden çok daha hızlı bir tempoda siliyor.

İşçi sınıfı enternasyonal bir sınıf olduğu için, onun devrimi ve onun kurtuluş hareketini ifade eden komünist teorisi ve de onu yönelten komünist partisi de enternasyonal nitelikte olmalıdırlar.

Proletarya, kendi doğası tarafından, ve daha da çok onun yaşamının, çalışmasının ve mücadelesinin koşulları tarafından uluslararası bir sınıf durumuna getirilirken, onun kurtuluşu, enternasyonal ölçüde yalnızca şöyle kavranabilir : "...azçok mülk sahibi tüm sınıflar egemen konumların dan uzaklaştırılıncaya dek, proletarya devlet gücünü ele geçirinceye ve yalnızca bir tek ülkedeki değil, dünyanın tüm önde gelen ülkelerindeki proleterlerin birliğinin, bu ülkelerin proleterleri arasındaki rekabetin ortadan kalkmış olduğu ve hiç değilse belli başlı üretici güçlerin proleterlerin ellerinde toplanmış bulunduğu noktaya ulaşıncaya dek, devrimi sürekli kılmak bizim sorunumuz ve bizim görevimizdir." (K.Marx, F.Engels - Merkez Komitesinin Komünist Birliğe Çağrısı)

Devamı var...

TÜRKİYE'DE BURJUVA DİKTATÖRLÜĞÜN DEMOKRASİYE GEÇİŞ MANEVRALARI...

Cuntacı generaller, I2 Eylül'ün ilk günlerinden itibaren işçi sınıfına ve yoksul yığınlara ağır darbeler indirirken, hep demokrasiye döneceklerinden söz ediyorlardı. I2 Eylül 1980 darbesinin görevi, hem işçi sınıfının örgütlenmiş ileri unsurlarını ezmek, hem de Türkiye politika sahnesinin kurallarını yeniden düzenlemekti. Bunların sonucu olarak da, ekonominin yeniden istikrar kazanmasını sağlamaktı.

Dolayısıyla da Cunta, yalnızca işçi sınıfının ileri unsurlarını hunharca ezmekle yetinemezdi... Yeni bir iktisadî ve politik düzenin de temellerini atmak zorundaydı. Zira I2 Eylül darbesi, burjuva sınıfın ve en başta amerikalılar olmak üzere Batı'lı emperyalistlerin hizmetindeydi, onların aletiydi.

İşte bu üç görevi (baskı, iktisadî ve politik istikrar sağlamak) yerine getirebilmek için, Türkiye devleti, ordunun ve generallerin önderliğinde en sistematik şekilde merkezileştirildi ve zırhlandırıldı.

Bugün Türkiye'de, pekçoğu devrimci ve işçi militanlardan oluşan - resmî rakamlara göre - I00.000 politik tutuklu ve hükümlü vardır. Askerî mahkemelerde sonuçlanmış olan, ya da halen devam eden veya henüz başlamamış olan binlerce dava dosyası vardır. Bütün bu davalarda yaklaşık 4.000 kişinin idamı istenmekte. Yüzden fazla devrimci için idam kararı verilmiş durumda. Şimdiye kadar bunlardan 49'u infaz edildi. Diğerleri 'sırada' !! Ayrıca polis ve jandarma 'operasyon'ları sırasında, birkaç yüz kişi 'anarşist' oldukları bahanesiyle katledildiler. Benzer 'operasyon'lar, burjuva diktatörlüğün askerî zindanlarında da uygulanarak pekçok kişi hunharca katledildi. (Örneğin Diyarbakır askerî hapishanesinde P.K.K. ve diğer bazı grupların 35 militanı bu şekilde yaşamlarını yitirdiler.) Ve her geçen gün yeni yeni 'operasyon'lar, tutuklamalar, işkenceler tezgâhlanmakta. Bütün bu baskılar uygulanarken, kapitalist güçlerin hedefi, işçi sınıfının ve yoksul yığınların mücadele gücünü tamamen ortadan kaldırmak ; bu yığınların gelecekteki kaçınılmaz infiâllerini (patlak verecek mücadelelerini, ayaklanmalarını) ertelemek.

I2 Eylül darbesinin ekonomik anlamı ve görevi, iki ana noktada toplanabilir: Birincisi, I950'li yıllardan bu yana çok düzensiz bir şekilde sürügelen sanayileşmeyi, yani sermaye yatırımlarını büyük burjuvaların kontrolü altında ve onların çıkarları doğrultusunda disiplinize etmektir. İkincisi ise, Türkiye'deki büyük burjuvazi doğrudan emperyalistlere bağlı olduğundan, emperyalistlere olan borçların daha da hızlı bir şekilde ödenmesi ve uluslararası kapitalist üretim ve pazar fônksiyonlarının ihtisaslaşması çerçevesinde, Türkiye'nin emperyalistler ce kararlaştırılan en uygun görevleri ifa etmesidir. Bunun sonucu olarak, emekçi yığınların yarattığı zenginlikler, kâr transferleri ve borç ödemeleri için kullanıldı. Bu aynı zamanda, iç tüketimin gerilemesi demekti. Bir başka ifadeyle, emekçi yığınların daha fazla yoksulluğa ve sefalete itilmesiydi. Zira yaratılan zenginliklerin önemli bir bölümü, borç ödemeleri ve kâr transferleri için gerekli olan dövizin elde edilmesi amacıyla, ya ihraç edildi veya edilmeye çalışıldı.

I2 Eylül'ün politik anlamı ise, onun iktisadî görevleri gözönüne alınınca, kendiliğinden ortaya çıkar : demokrasiye dönüş manevraları arkasında, burjuva devlet mekanizması daha da merkezileştiriliyor. Merkezileştirmedeki ilk amaç, işçilerin ve yoksul yığınların gelecekteki olası insiyatiflerini engellemek. Kendilerinin kararlaştırdıkları ve aslan payını aldıkları iktisadî gelişmenin önüne engel olarak çıkabilecek örgütlü mücadele gücünü kırabilmek.

Merkezileştirmedeki ikinci amaç, büyük burjuvalarımızın ve emperyalistlerin çıkarlarını garantileme çabalarında, büyük ve küçük-burjuvazinin çeşitli kesimlerini aynı ve bir tek disiplin altında toplamak, tutmak. Yani burjuvazinin ve küçük-burjuvazinin çeşitli kesimleri, kendi kişisel ya da yerel çıkarlarını, ancak, genel ve uzun vadeli çıkarlara saygı duyarak, bu konuda alınan kararlara uyarak gözetebilir. Gerçekte, 'genel ve uzun vadeli çıkarlar', irili ufaklı birçok burjuvanın daha da büyükler tarafından son kurşlarına kadar soyulmalarından başka bir anlamı yoktur. Sınıf içgüdüleriyle olsun, açıkça kavrıyarak olsun, bazı burjuva fraksiyonları, daha şimdiden bu dayatmaya karşı çıkmakta ve politik özerklik (kendileri için) istemekteler. Ama sonuç pek parlak değil : ya gazeteleri kapatılmakta, ya da 'zorunlu ikamet'e mecbur edilmekteler veya partilerinin kapılarına kilit asılmakta. (Örneğin, B.T.P.'nin kapatılması, Demirel'in tekrar Çanakkale'ye sürülmesi, Nazlı Ilıcak olayı ve 'Tercüman'ın kapatılması vs.) İşte

./..

TÜRKİYE'DE BURJUVA DİKTATÖRLÜĞÜN DEMOKRASİYE GEÇİŞ MANEVRALARI...

bütün bu olgulardan dolayıdır ki, demokrasiye dönüş manevraları, zorunlu olarak, aşamalı, çok kısıtlı ve yavaş bir tempoda gerçekleştirilmektedir.

Merkezileştirmedeki üçüncü amaç, işçi sınıfına ve yoksul yığınlara yöneltilmiştir... Bu yığınların mücadelelerinin muhtemel gelişimini 'demokratik' tuzağa düşürmek ve böylece kontrollerine almak. Politika oyununun kuralları yeniden belirlenirken, bazı reformist kesimlerin o yun dışı bırakılması, bir bakıma, bu konudaki amaçlarını ortaya koyuyordu : işçi sınıfı ve sömürülen yığınların gelecekte gelişecek mücadelelerinin, kapitalist düzene karşı değil, ama 'demokrasiye dönüş'ün yetersizliklerine karşı (yani kapitalist düzenin yalnızca bir biçimine karşı) olmasını temin etmek ve işçi sınıfını sınıfişbirliğine çekmek. Bunun da aracı, bugün oyundışı kalan politik mihraklar olacaktır.

* * *

'Demokrasiye dönüş' olarak adlandırılan oyunun ilk aşaması, Anayasa'nın hazırlanması ve yürürlüğe sokulmasıydı. İkinci aşama ise, partilerin kurulması ve Kasım 83'te yapılacak olan seçimler.İkinci aşamada ortaya çıkan sonuç şu : kurulan partilerden ancak üç tanesi seçimlere girebilicek - Milliyetçi Demokrasi Partisi, Anavatan Partisi ve Halkçı Parti. Bu üç partinin milletvekili adayları ve diğer 'bağımsız' adaylar, Cunta'nın kontrolü altında. Kısaca, görülen odur ki, seçim sonrasıortaya çıkacak olan'parlamenter sistem', daha şimdiden, Cunta tarafından temsil edilen merkezi devletin bir ölçüde kontrolü altına alınmıştır. Aynı zamanda, seçimlere giremiyecek olan diğer partilerin (ki, tümü de burjuvazinin çeşitli fraksiyonlarının politik temsilcisidir) politik stratejileri, beş yıl sonraki seçimlere girebilmek. Ama bu arada, bu partiler, daha şimdiden işçi sınıfını ve yoksul yığınları, kanunlara saygı ve sınıf işbirligi batağına çekecek araçlar olarak hazırlanıyorlar.

Bütün bunlardan dolayı, işçi sınıfımız ve en başta komünistler için en acil görev, burjuva devletin sürdürdüğü diktatörlüğe karşı tüm alanlarda mücadele ederek, işçi sınıfının burjuvazinin hazırladıgı demokratik tuzağa düşmesini engellemektir.

KAHROLSUN BURJUVA DİKTATÖRLÜĞÜ !
KAHROLSUN BURJUVA DEMOKRATİK OYUNLAR VE TUZAKLAR !
YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ BAĞIMSIZ POLİTİK GÜCÜ !

7. sahifeden devam

büyük lokmaya - Türk-İş'e - yönelecek,artık kaçamak zor. Öğretmen, memur, teknik eleman, hele hele öğrenci kesimlerinin önümüzdeki on yıl içinde gösterebilecekleri muhtemel atılımlara rağmen, önemle uğraşılması gereken kesimler olduğu kanısında değilim. Bu işlerde ziyan edilecek enerjimiz yok.

Siyasi işlerde ise şimdilik radikalizme ve içe dönük çalışmaya gerek var . Şu anda, tüm topluma yönelik siyasi çalışmada, boyun eğen, uzlaşan ve tezlerini iyice sulandıran sosyal-demokrasi - 'sel'inde bir damla olmaktan öte bir şansımız yok. Yapılması gereken, tüm bu uyuzlar sürüsü içinde gerçeği açıkça söylemek. Komünist hareketin esasen bulunmadığı bir anda, ciddi ciddi uzlaşmaları , diğer sınıfların temsilcileriyle ittifakları hesaplamaya kalkışmak gülünçtür. Komünist örgütler yaratmak ve komünist tezini açıkça formüle etmek zorundayız. Ne var ki örgütlerin yaratılabilmesi tümüyle irademiz dışındaki şartlara bağlı, ve bu aşamaya gelip gelmediğimizi de zaman gösterecek. Parti ise ancak her tarafta böyle örgütlenmeler filizlenmeye başladığı zaman sözü edilebilicek bir şey. Önce sınıf örgütü - komünist örgütlenmeleri kastediyorum -, sonra 'siyasi manevra'lar. Şu halde bu fidan - örgüt -, limonlukta mı yetişecek ? Hayır, ama yığınların siyasi davranışına yön vermeye çalışmak başka şey, öncüyü kazanarak örgüt yaratmak başka şey. Önce var olmak gerek.

....
....

Cemal ALTUN'UN İNTİKAMI, ZORUNLU OLARAK, ENTERNASYONALİST DAYANIŞMA MÜCADELESİNE BAĞLIDIR.

30 Ağustos 1983 günü, Türkiye'ye iade edilmek üzere Federal Almanya polisince gözaltına alınmış olan devrimci militan Kemal Cemal ALTUN, bulunduğu binanın altıncı katından atlayarak intihar etti. Cemal ALTUN, Temmuz-82'den beri gözaltındaydı. Komünist devrimciler için bu arkadaşın, Türkiye hükümetince iddia edilen eylemlerde bulunmuş ya da bulunmamış olmasının, gerçekte hiç bir önemi yoktur. İddia edildiğine göre, Cemal ALTUN, Gün SAZAK'ın öldürülmesi eylemine de katılmıştır. Bu konuda gelişmesi gereken aktif bir dayanışma hareketinde, onun, sözü edilen eylemlere katılmış ya da katılmamış olmasının hiç bir önemi olmamalıdır. Hattâ, iddia edildiği gibi, o, eğer gerçekten, sözkonusu eylemlerin sorumlularından biri idiyse, bunda utanılacak bir şey yoktur, tam tersine, açıkça üstlenilmelidir (yönelim bakımından aynı kanıda olmasak da, bu böyle olmalıdır). Zira o, burjuvaziye karşı giriştiği eylemlerinden ötürü, burjuva kavramlarla suçlanmaktadır.

Bu olay iki olguyu, bir kez daha, açıkça ortaya koymaktadır : birincisi, Cemal ALTUN, Türkiye ve Batı Almanya devletlerinin karşı-devrimci ittifakları sonucu yaşamını yitirdi. Zira, üç yıldan bu yana, Batı Avrupa demokratik burjuva devletleri (bilhassa Federal Almanya),Evren cuntasıyla, onun karşı-devrimci şiddetinin en sivri yanlarını yarım ağızla eleştirmekle birlikte, askerî, siyasî, iktisadî ve polisiye konularda tam bir fikir birliğindeydiler ve ona yardımlarda bulunuyorlardı. Bugün, Federal Almanya'daki sağcı hükümet döneminde, bu ilişki, daha da açıkça görülmesine rağmen, unutulmaması gereken bir olgu vardır : yeni Kohl hükümeti, kendinden önceki sosyal-demokrat hükümetin - Türkiye politikası konusunda - dolaysız bir devamıdır. Buradan da çıkan sonuç şu : daha önce de birçok defa söylediğimiz gibi, burjuva demokratik baskı metodlarıyla,faşist baskı metodları birbirlerine karşı olacaklarına, birbirlerini tamamlayan unsurlardır. 29 Türkiye'li mülteci, işte bu ilişkinin sonucu olarak, Federal Almanya tarafından Türkiye'ye iade edilmiştir.

Bu olayın açığa çıkardığı ikinci hakikat, bugüne kadar iadeleri engellemek için yapılan eylemlerin, ne kadar yetersiz oldukları ve yanlış temellere dayandıklarıdır. Hiç olmazsa bundan sonra, halen iade edilmek üzere Federal Almanya'da gözaltında tutulanlara yardım edebilmek, iadelerini engellemek amacıyla, artık bu konudaki hatalardan sıyrılmak gerekir. Bu konudaki yanlış eğilimlerin asıl nedeni, dayanışma eylemleri, genellikle insanî, ahlâkî ve insan haklarına saygı kavramları adına gerçekleştiriliyor olmalarındandır. Halbuki gerçeklerin de binlerce kez ispatladığı gibi, burjuva güçler, demokratik Batı'lı ülkelerde bile, kapitalist düzenin korunmasında polisiye tedbirler gerektiği zaman, bu kavramları çiğnemekte hiç de tereddüt etmiyorlar. İşte bu yüzdendir ki, bu devletlerin kullandığı zorba metodlara karşı, ancak aynı şekilde cevap verilebilir.Böyle bir hareketin gelişebilmesi de, sözüm ona ilerici geçinen liberalleri ve kamuoyunu uyararak olmaz. Zira Batı'lı ülkelerde de, 'kamuoyu' denilen yığın, oportünistlerin, liberallerin etkisi altındadır.

İşte bütün bu olguların sonucu olarak bir kere daha ortaya çıkan doğru tavır, Türkiye devletiyle Batı'lı ülkeler, özellikle de Federal Almanya arasındaki karşı-devrimci ittifakı engellemek, hattâ yıkmak, enternasyonalist temellerde mücadele edecek olan işçi ve yoksul yığınların eylemlerinin gelişmesine bağlıdır. Burada önemli olan, gelişecek böylesi bir hareketin, reformistlerin ve liberallerin etkisinden kurtarılmasıdır. Zira bu güçler, ancak barışçı ve kanunlara uygun (legalist) yöntemler önermekteler.

'Kamuoyu'na seslenebilmek ve bazı liberaller ve reformistlerle vs. ilişki kurabilmek daha olanaklı ve daha kolay görünse de, bu çabaların sonucu ortadadır. Öte yandan, enternasyonalist temellerde gelişecek bir işçi hareketinin yaratılması daha zor olsa da, buradan çıkartılabilecek tek sonuç - 'kolaycılık adına yapılacak itirazlara karşı -,derhal bu görevin ilk adımlarını atmağa başlamak olmalıdır.

TÜRKİYE VE IRAK DEVLETLERİNİN KARŞI-DEVRİMCİ İTTİFAKLARI:

I983 Mayıs'ında Türkiye silahlı kuvvetleri, Irak'a sığınan kürtlere ve oradaki kürt yığınlara karşı bir haftadan fazla süren bir taarruzda bulundu. Bu taarruz sırasında 'Türk Ordusu', 'temizlik operasyonu'nu tam başarıya ulaştırmak için Irak topraklarında 20-30 km. ilerledi.

Bu taarruzun amaçları şunlardı: bir taraftan, Türkiye'de mücadelelerini sürdüren kürt militanlarının Irak'taki cephe gerilerini yok etmek ; diğer taraftan da, üç yıldan bu yana İran'la savaşmakla meşgul olan Irak devletini, bu ülkenin kuzeyindeki kürt yığınlarının direnişine karşı desteklemek. Bu yüzdendir ki, Bağdat hükümeti, Türkiye silahlı kuvvetleri nin bu operasyonunu minnetle karşıladı.

Alınan haberlere göre, yüzlerce militan kürt ve yoksul kürt hunharca katledildi. Ve yine yüzlercesi de tutuklandı.

Bu olay, Türkiye, Irak, İran ve Suriye hükümetlerinin kürt yığınlara karşı sürdürdükleri sürekli baskının ve karşı-devrimci ittifaklarının somut bir göstergesi oldu. Rusya'daki kürtleri saymazsak, bugün, Türkiye'de IO milyondan fazla, Irak'ta 4 milyon, İran'da 6 milyon ve Suriye'de de I milyon olmak üzere, toplam 2I milyondan fazla kürt vardır. Bu ülkelerde, tartışmasız bir olgu olarak gelişen kapitalizme rağmen, sürekli olarak sistematik bir baskıya maruz kalmış olan kürt sorunu, hiç bir zaman çözülmemiştir. Tam tersine, bu ülkelerde yaşayan kürt yığınlarının, boyunduruğu altında bulundukları sosyal baskıların bir biçimi de, ulusal haklarının çiğnenmesi olmuştur. Bu durum, sözkonusu bölgelerdeki kapitalizmin yetersiz gelişmesinin değil, ama tam bir kapitalist gelişmenin, bir başka ifadeyle, kapitalist ilişkilerin tamamen yerleşmesinin bir sonucudur. İşte bu yüzden, Orta-Doğu'daki kürt ulusal sorununun nihaî çözümü, kaçınılmaz olarak, bu ülkelerdeki işçi yığınlarının sınıf mücadelelerine bağlıdır ve ancak proletaryanın devrimiyle çözüme ulaşacaktır. (Bu önemli konuyu, dergimizin gelecek sayılarında daha ayrıntılı olarak ele almağa çalışacağız.)

Türkiye'deki yoksul kürt yığınlarının durumu şudur : bir kesimi, 'Türk Silahlı Kuvvetleri' birliklerinin en yoğun olduğu bölgelerde ve daha ziyade kırsal alanlarda yaşamaktadırlar ; yoksulluklarının nedeni, Türkiye'nin kapitalistleşmesi yani meta ekonomisinin gelişmesinin en ücra köşeleri bile - eski kürt toprak ağalarının aracılığıyla - etkilemesidir; ve bu etkinin bir başka sonucu olarak da, iç-göçmenlik yoluyla yerleştikleri Batı-Türkiye'de (genellikle büyük kentlerde), Türkiye proletaryası içinde yeralmakta, ve on yıldan bu yana sınıf mücadelelerine en aktif bir şekilde katılmaktalar. Bu sonuncu grup, yaşam koşulları tüm işçi sınıfının yaşam koşullarıyla - geriye dönülemiyecek bir kesinlikte - kaynaşmış olması nedeniyle, Türkiye proletaryasının bir bölümünü teşkil etmektedirler.

Yukarıda ana hatlarıyla ortaya koyduğumuz maddî temeller gözönüne alınınca, Türkiye'deki komünist devrimcilerin bu sorun karşısındaki temel görevleri, kürt emekçi yığınlarının Türkiye'deki diğer emekçi yığınlarla örgütsel ve politik bakımdan bir tek sınıf mücadelesinde birleşebilmeleri için her şeyden önce, Türkiye burjuvazisinin yoğun milliyetçi ve şoven propagandasına karşı en açık ve kararlı bir biçimde 'kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkı'nı derhâl ve şartsız kabul ve ilan etmektir. Böylesi bir tutum, hem, kürt yığınlarının sınıfsal temellere dayanarak tüm emekçi yığınlarla birleşebilmesinin önemli bir koşuludur ; hem de, proleter devrimci kürt militanlarının gerçekten komünist nitelikteki bir tek örgütte yer alabilmeleri için gereklidir, şarttır. Ayrıca bu tavır, hem Türkiye devrimci hareketi içinde, ve hem de kürt ulusal hareketi içindeki dar millî görüşlerin giderek yok olmasında da gerekli bir unsurdur.

Kürt sorunu yalnızca Türkiye açısından değil, bütün bir Orta-Doğu açısından dolayısıyla da, uluslararası potansiyel bir önem taşımaktadır. Başta emperyalist güçler (en başta A.B.D. ve Rusya olmak üzere) ve bölgedeki karşı-devrimci devletler (Türkiye, Irak, İran ve Suriye), doğal olarak, kürt hareketindeki çeşitli millî kesimleri (yaşadıkları ülkeye bağlı olarak) birbirinden ayırarak, kullanmaya çalışacaklardır. Enternasyonalist komünist devrimcilerin bu konudaki görevleri, bütün bölgedeki kürt yığınlarının mücadele güçlerinin devrimci proleter mücadele stratejisi çerçevesinde yer alması için çaba göstermektir.

YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN KENDİ KADERİNİ TAYİN ETME HAKKI !

YAŞASIN KÜRT YIĞINLARININ PROLETER DEVRİMCİ SINIF MÜCADELESİNDE BÖLGEDEKİ TÜM EMEKÇİ YIĞINLARLA GERÇEKLEŞECEK OLAN BİRLİĞİ !

İşçi sınıfı, ya devrimcidir; ya da hiç !

SINIF MÜCADELESİ VE PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ ÜZERİNE...

" Ezilen bir sınıf, uzlaşmaz sınıf karşıtlığına dayalı her toplumun hayatî koşuludur. Bundan dolayı, ezilen sınıfın kurtuluşu, zorunlu olarak yeni bir toplumun yaratılmasını gerektirir. Ezilen bir sınıfın kendi kendisini kurtarabilmesi için mevcut üretim güçlerinin ve mevcut toplumsal ilişkilerin artık yan yana yaşamaya devam edemez olmaları gerekir. Bütün üretim güçleri içinde en büyük üretici güç, devrimci sınıfın kendisidir. Devrimci ögelerin bir sınıf olarak örgütlenmesi, eski toplumun içinde gelişebilecek olan bütün üretici güçlerin var olmasını öngörür.

Bu, eski toplumun yıkılışını, kendisini yeni bir siyasal güçte ifade eden yeni bir sınıf egemenliğinin mi izleyeceği anlamındadır ? Hayır. Tıpkı üçüncü tabakanın, burjuva zümresinin kurtuluş şartının bütün tabaka ve zümrelerin ortadan kalkması olduğu gibi, işçi sınıfının kurtuluş şartı da, bütün sınıfların ortadan kalkmasıdır.

Kendi gelişim seyri içinde, işçi sınıfı, eski sivil (burjuva) toplumun yerine, sınıfları ve onların uzlaşmaz karşıtlıklarını dıştalayan bir toplum koyacak, ve artık siyasal güç diye bir şey olmayacaktır ; bunu söylemek yerindedir, çünkü siyasal güç, yani devlet, kesinlikle sivil (uygar ve sınıflara bölünmüş) toplumdaki uzlaşmaz karşıtlığın resmî ifadesinden başka bir şey değildir.

Bu arada, proletarya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz karşıtlık, bir sınıf mücadelesidir ve bunun en mükemmel ifadesi, topyekûn bir devrimdir. Her sınıf karşıtlıkları üzerine kurulu olan bir toplumun, son perdede vahşi bir çelişki ile göğüs göğüse bir mücadeleyle bitmesinde şaşılacak bir şey var mı ?

Toplumsal bir hareketin siyasal bir hareketi dıştaladığını söylemek doğru değildir. Aynı zamanda toplumsal olmayan, hiç bir siyasal hareket yoktur. Ancak artık sınıfların ve uzlaşmaz sınıf karşıtlığının bulunmadığı bir düzende, toplumsal evrim, siyasal devrimi gerektirmeyecektir. O zamana kadar, toplumun her genel yeniden kuruluşunun arifesinde, toplumsal bilimin son sözü daima şu olacaktır :

'Kavga veya ölüm ; kanlı mücadele veya yokolma. Sorun, işte böyle amansızca konulmuştur.' "

(K. Marx - 1847 - Felsefenin Sefaleti)

VAHŞİ ŞARKILAR...

Benim harcım değil,
Barışık yaşamak dünyayla...
O bitmeyen kavgada olmalıyım,
Kaygısızlık değil benim harcım.

Öyleyse atılalım bütün işlere,
Durmadan, yorulmadan...
Her zaman umutla,
her zaman tutkuyla...
Uslanıp, durulmadan.

Acı umutsuzluk kalmış yalnız,
Acının boyunduruğuna girmeyen !
Ama asla yıkılmayan şey,
Uğraşmak, aramak tutkuyla
ve yapmak.

K. Marx

Not : Marx, bu şiirini yazdığında henüz 19 yaşındaydı.

SINIF MÜCADELESİ VE PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ ÜZERİNE...

«... Bana gelince, modern toplumdaki sınıfların varlığının, hele bu sınıflar arasındaki mücadelenin keşfedilmesinde benim zerre kadar payım yoktur. Burjuva tarihçileri bu sınıf mücadelesinin tarihi gelişmesini, burjuva iktisatçıları da sınıfların iktisadi yapısını benden çok önce açıkladılar. Benim yeni olarak yaptığım, şunları kanıtlamak olmuştur: 1) *Sınıfların varlığı*, yalnızca *üretimin gelişmesindeki belirli tarihi aşamalara* (historische Entwicklungsphasen der Produktion) bağlıdır; 2) sınıf mücadelesi kaçınılmaz olarak *proletarya diktatörlüğüne* yol açar; 3) bu diktatörlüğün kendisi, yalnızca, *bütün sınıfların ortadan kaldırılmasına ve sınıfsız topluma* geçişi meydana getirir...»[12]

«Kapitalist toplum ile komünist toplum arasında, birinden öbürüne devrimci dönüşümünün yer aldığı bir dönem vardır. Bu döneme uygun düşen bir siyasi geçiş dönemi de vardır ve bu dönemde devlet *proletaryanın devrimci diktatörlüğünden* başka bir şey olamaz.»

«'Günümüz toplumu', bütün uygar ülkelerde var olan, ortaçağ kalıntılarından şu ya da bu ölçüde arınmış, her ülkenin özel tarihi gelişmesi sonucu şu ya da bu ölçüde değişikliğe uğramış, şu ya da bu ölçüde gelişmiş kapitalist toplumdur. Buna karşılık, 'günümüz devleti', her ülkenin sınırlarıyla birlikte değişir. Prusya-Almanya İmparatorluğunda İsviçre'de olduğundan, İngiltere'de Birleşik Amerika'da olduğundan farklıdır. Öyleyse 'günümüz devleti' bir uydurmacadır.

«Bununla birlikte, biçim bakımından büyük bir çeşitlilik göstermelerine karşın, farklı uygar ülkelerdeki farklı devletlerin hepsinin ortak yanı, kapitalist açıdan şu ya da bu ölçüde gelişmiş modern burjuva toplumuna dayalı olmalarıdır. Dolayısıyla bunların ortak bazı temel özellikleri de vardır. İşte bu anlamda, 'günümüz devletinin' bugünkü kökünün, yani burjuva toplumunun ortadan kalkmış olacağı gelecekten tamamen farklı olarak 'günümüz devletinin niteliğinden [Staatswesen]' söz etmek mümkündür.

«Bu durumda ortaya şöyle bir soru çıkar: Devletin niteliği [Staatswesen] komünist toplumda nasıl bir dönüşüme uğrayacaktır? Başka bir deyişle, komünist toplumda devletin şimdiki işlevlerine benzer hangi toplumsal işlevler varlıklarını sürdürecektir? Bu soruya ancak bilimsel olarak cevap verilebilir; halk sözcüğü ile devlet sözcüğünü binbir biçimde bir araya getirerek soruna bir arpa boyu bile yaklaşılamaz.»[20]

KOMÜNİZMİN BİRİNCİ AŞAMASI ÜZERİNE...

«Burada» (işçi partisinin programını tahlil ederken) «ele almamız gereken, kendi temelleri üzerinde *gelişmiş* bir komünist toplum değil, tersine kapitalist toplumdan daha yeni *çıkmış*, dolayısıyla da her bakımdan, iktisadi, ahlaki ve düşünsel yönlerden hâlâ dölyatağından çıktığı eski toplumun doğum lekelerini taşıyan bir komünist toplumdur.»

«... eşit emek harcandığında ve dolayısıyla da toplumsal tüketim fonundan eşit pay alındığında, aslında biri öbüründen daha fazla almış olacak, biri öbüründen daha zengin olacaktır vb. Bütün bu sakatlıkların giderilebilmesi için hak, eşit olmak yerine eşit olmamak zorundadır.»

«Ama bu sakatlıklar, uzun doğum sancılarından sonra kapitalist toplumdan daha yeni çıkmış olan komünist toplumun ilk evresinde kaçınılmazdır. Hak, hiç bir zaman toplumun ekonomik yapısından ve onun belirlediği kültürel gelişmesinden yüksek olamaz.»

yazışma adresi:

FRANSA
Le Proletaire
20, rue Jean Bouton
75012 Paris

İSVİÇRE
Editions Programme
12, rue du Pont
1003 Lausanne

Le Proletaire'in eki olarak basılmıştır.

Supplément au Prolétaire n° 374 imp. spé.

İNSANLIĞIN PARLAK GELECEĞİ : KOMÜNİST TOPLUM.

«Komünist toplumun daha yüksek bir evresinde, bireyin işbölümüne olan köleleştirici bağımlılığı ortadan kalktıktan ve onunla birlikte kol emeği ile kafa emeği arasındaki karşıtlık da yok olduktan sonra; emek yalnızca bir geçim aracı değil, aynı zamanda hayatın kendisinin başlıca ihtiyacı durumuna geldikten sonra; bireyin çok yönlü gelişmesiyle birlikte üretici güçlerin çoğalmasından ve kollektif zenginliklerin bütün pınarlarının daha gür akmaya başlamasından sonra: ancak o zaman burjuva hakkının dar ufku üzerine boydan boya bir çizgi çekilebilir ve toplum bayrağının üzerine şu sözleri yazabilir: 'Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre!'»

Şimdi son olarak, bir değişiklik yapalım ve topluma ait üretim araçları ile çalışan ve pek çok çeşitli iş-güçlerini toplumsal bir iş-gücü harcadıklarının bilinci ile harcayan hür insanlardan meydana gelen bir topluluk düşünelim. Robinson'un işindeki bütün özellik ve nitelikler burada da kendilerini gösterirler; yalnız bu kere bireysel olmayıp toplumsaldırlar. Robinson'un bütün ürünleri sırf kendisinin kişisel ürünü idi ve bundan ötürü kendisi için doğrudan doğruya kullanıma yarayan nesnelerdi. Şimdi, düşünmekte olduğumuz topluluğun toplam ürünü, toplumsal üründür. Bu ürünün bir kısmı tekrar üretim aracı olarak iş görür. Ve toplumsal olarak kalır. Ama diğer bir kısmı topluluğun üyeleri tarafından tüketim aracı olarak tüketilir. Bu sebeple, bu kısmın üyeler arasında bölüşülmesi gerekir. Bu bölüşümün biçimi bizzat toplumsal üretim örgütünün özel biçimi ve üreticilerin bu biçime uygun gelen tarihi gelişme dereceleri ile birlikte değişir. Sırf mal üretimi biçimindekine paralel olsun diye, her üreticinin beslenme ve yaşama araçlarından alacağı payın kendi çalışma süresi ile belirlendiğini kabul edeceğiz. Demek ki, çalışma süresi burada ikili bir rol oynayacaktır. Bunun toplumca planlanan bölünümü, çeşitli iş fonksiyonlarının çeşitli ihtiyaçları karşılayacak oranlarda olmasını düzenler ve sağlar. Diğer yandan, iş zamanı, aynı zamanda, üreticilerin toplam işteki iş paylarının ve dolayısıyla da toplam ürünün bireylerce tüketilecek kısmındaki tüketim aracı paylarının ölçüsü olarak, işe yarar. İnsanlarla kendi emekleri ve emek ürünleri arasındaki toplumsal ilişkiler burada yalnız üretimde değil fakat dağıtımda da gün gibi açıktır.

BURJUVALAR MARX'A KARŞI NASIL SAVAŞIRLAR ?..

Bugün Marks'ın öğretisinin başına gelenler, tarih boyunca, devrimci düşünürlerin ve kurtuluşları uğrunda mücadele veren ezilen sınıfların önderlerinin öğretilerinin başına defalarca gelmiştir. Ezen sınıflar büyük devrimcileri sağlıklarında durmadan oradan oraya sürmüş, onların öğretilerinin karşısına en vahşi düşmanlık, en kudurgan nefret ve en kaba yalan ve karalama kampanyalarıyla dikilmişlerdir. Ölümlerinden sonra ise bir yandan onları zararsız putlar durumuna getirmeye, deyim yerindeyse evliyalaştırmaya ve ezilen sınıfları «yatıştırmak» ve aldatmak amacıyla *adlarını* halelerle süslemeye çalışırken, öte yandan da devrimci öğretinin özünü iğdiş etmişler, devrimci ucunu köreltmişler ve bayağılaştırmışlardır. İşte bugün burjuvazi ve işçi sınıfı hareketi içindeki oportünistler, Marksizmin bu «adam edilmesi» konusunda birleşmektedirler. Bu öğretinin devrimci yanını, devrimci ruhunu gözlerden kaçırmakta, karalamakta ve çarpıtmaktadırlar. Burjuvazi için kabul edilebilir olan ya da kabul edilebilir görünen ne varsa onu öne sürmekte ve göklere çıkarmaktadırlar. Bugün bütün sosyal-şovenler «Marksist»tir (gülmeyin!). Daha düne kadar Marksizmin kökünü kazımakta uzman kesilmiş olan Alman burjuva bilim adamları, şimdilerde, bir yağma savaşının yürütülebilmesi için, son derece iyi örgütlenmiş işçi sendikalarını eğittiğini söyledikleri bir «milli-Alman» Marks'tan gittikçe daha sık söz etmektedirler!

Bu durumda, Marksizmin bu eşi görülmedik ölçüde yaygın çarpıtılması karşısında, en başta gelen görevimiz, Marks'ın devlet konusunda gerçekten öğretmiş olduğu şeyleri *yeniden ortaya koymaktır.*

KARL MARX'IN

ÖLÜMÜNDEN 100 YIL SONRA,

FİKİRLERİ, MÜCADELEMİZİ AYDINLATMAĞA

DEVAM ETMELİDİR !

Karl Marx

> " *Marx'ın her şeyin üzerinde değer verdiği şey, yığınların tarihsel insiyatifi idi.*" Lenin